

ДЖИЛ БРЕЙДИ
НОЩ НА ПЛАЖА В МАЛИБУ

Превод от английски: Анелия Нанова, 1994

chitanka.info

I

Морето блестеше на лунната светлина. Малки, къдрави вълнички галеха брега.

Джесика паркира червения си шевролет на алеята до плажа. Отвори прозореца и я обгърна ароматът на Пасифика. Въздухът бе влажен, свеж, но не и студен.

Наоколо не се мяркаше жива душа. Слезе от колата и обходи с поглед разкошните вили, които се намираха от другата страна на алеята, скрити от хорските погледи от палми и хибискуси. В далечината се очертаваха възвишенията Санта Моника. Нощният разкош на Лос Анжелис бе останал далеч зад гърба ѝ.

Идваше от едно парти, на което ужасно бе скучала. Все същите хора, същите питиета и същите безсмислени разговори. Една приятелка я бе поканила и не бе намерила сили да ѝ откаже. Но по някое време напусна шумната компания — сама, както и сама бе пристигнала.

Банският ѝ костюм от сутринта бе в шевролета. Океанът силно я привличаше, не можеше да му устои. Отвори багажника. Долнището бе още влажно от сутрешната баня. При мисълта, че трябва да го облече, ледени тръпки полазиха по тялото ѝ.

Пясъчната ивица беше съвсем пуста. Бризът развяваше гъстата ѝ черна коса. Джесика я прибра и я вдигна на кок. Извади плажната кърпа от чантата и изхлузи късата си памучна рокля. После свали и белите си копринени бикини. Сложи дрехите на задната седалка и тръгна към водата.

Нежният ветреца милваше голите ѝ бедра. Чувстваше се свободна и щастлива. До ушите ѝ достигаше шумът на вълните. Този успокояващ, тайнствен шум...

Морето я привличаше с магията си. Захвърли кърпата си на пясъка и се гмурна във водата. Плуваше с бързи движения. Преобърна се и се отпусна по гръб. Остави вълните да я носят и съзерцава небето, бялата кръгла луна...

Хладната вода я милваше и дори малко я възбуждаше. „Да се къпеш гол е несравнимо удоволствие!“ помисли си. Обърна се отново и заплува навътре в безкрайната шир. Усещаше някакво гъделичкане в стомаха при мисълта, че може да се появят акули. По крайбрежието на Мексико имаше опънати мрежи, в които веднъж бе видяла големи дупки и бе се запитала какъв смисъл има изобщо от тези предпазни средства.

Почувства се леко поизморена и бавно загреба към брега. Оставаха ѝ още около петстотин метра до сушата, когато чу шум на двигател. Не можеше да повярва на очите си. Сякаш някаква невидима сила подкара шевролета ѝ по алеята и скоро изчезна в тъмнината.

Беше потресена.

„Само това ми липсваше! Боже, какво да правя сега? Посред нощ на това място, съвсем гола, само с една кърпа, а до апартамента ми на «Шери авеню» има цели осем мили!“

Обикновено Джесика се справяше с всякаква ситуация, но сега стоеше безпомощна.

„Ясно, колата ми е открадната. Защо оставих ключа на таблото? Бях толкова сигурна, че наблизко няма никой! По дяволите!“

Механично се избърса и завърза кърпата около талията си. Оправи косата си. Изведнъж ѝ стана студено.

„Не мога да стоя тук цяла вечност и да мисля. Трябва да направя нещо. Преди всичко трябва да се обадя в полицията. Имам само един изход — да се опитам да стигна до някоя от къщите. Много добро впечатление ще направя, като се появя в този вид! И то по това време!“

Тръгна. Вилите с пищните градини не бяха далеко. Вървеше боса по асфалта. Ходилата я заболяха. Беше сърдита на целия свят, на Господ и най-вече на себе си.

„Как може да съм толкова глупава! Да оставя ключа в колата!“

Когато наближи първата къща, някакво куче се разлая. Сърцето и заби силно.

„Да отида ли в друга? Но може би и тук ще има някой. Някой, който да се грижи за това псе!“

Решително пристъпи към вратата и позвъни. Отново чу кучешки лай — по-силен, по-агресивен, по-близък. Зад капациите на прозорците светна лампа. Веднага след това вратата се отвори. На верандата също лумна светлина.

Един мъж около трийсетте, облечен в тъмносиви къси панталони и бяла фланелка, стоеше срещу нея и задържаше с единия си крак черно къдраво куче.

— Тихо, Чарли! Долу!

Чарли явно не беше съвсем сигурен, дали да се подчини на заповедта. Още веднъж изляя сърдито, но после послушно седна. Не изпускаше Джесика от очи. Тя се усмихна колебливо.

— Толкова ме беше страх! Слава Богу, оказа се, че не е кръвожаден вълк.

Мъжът също се усмихна.

— Но затова пък е много верен.

— Извинете ме, че се появявам в този вид — Джесика чак сега се сети за negliжето си и малко се смути. — Докато се къпех в морето, ми откраднаха колата. Трябва веднага да се обадя в полицията.

— Много приятна изненада! — отвърна непознатият. — Винаги съм мечтал за подобна среща! Мислех, че такива неща се случват само в света на филмите.

— Може ли да вляза?

— Естествено! А ти, Чарли, и звук да не си посмял да издадеш!

Мъжът покани с жест Джесика и затвори вратата след нея. Чарли изръмжа, но после като че ли разбра, че тази жена няма да направи нищо лошо на стопанина му и започна да души босите ѝ крака.

Джесика стоеше на едно място и не смееше да се мръдне. Беше ѝ изключително неловко.

„Как ме гледа само!“

— Телефонът е във всекидневната. Между другото, казвам се Лари.

— Можете да ме наричате Джесика.

— Много се радвам да се запознаем.

Тя стискаше здраво кърпата на гърдите си.

— Страшно съм ядосана на този гангстер...

Лари я въведе във всекидневната. Чарли разтърси къдравата си козина и съвсем внимателно проследи Джесика с поглед. Изведнъж скочи и дръпна кърпата ѝ.

— Така ли сте го възпитали?

Лари се засмя.

— Не беше лоша идеята му! — погледът му беше толкова пронизателен, че хавлията ѝ се струваше съвсем прозрачна. — Как изобщо се случи всичко? — попита той. — Би трябвало да са разбили колата ви. Поседнете първо. Ще ви наля едно питие. Мисля, че в момента това ви е най-необходимо.

Джесика се отпусна в испанско кресло, тапицирано с кожа. Чарли побърза да се настани до нея.

— Е, как се случи? — повтори Лари въпроса си, отивайки към бара, който се намираще точно срещу прозореца.

Наля бренди в две чаши и ѝ поднесе едната. Тя го изчака да отпие и едва тогава си позволи малка глътка.

— Бях оставила ключа на таблото.

Лари едва не се задави. Покашля се.

— Застрахователното дружество ще се „зарадва“ на този факт.

— Да, знам, че направих голяма грешка. Но ядовете няма да ми помогнат. Така или иначе, колата ми вече я няма.

— Но вие сте тук, при мен. Всяко зло за добро!

— Не намирам нищо добро в това. Мисля, че трябва да позвъня на полицията.

— Оставете на мен. Ще им обясня всичко. Точно на плажа ли се случи?

— Да. Имах късмет, че все още сте буден. Дано не съм ви измъкнала от леглото?

— За такова хубаво момиче бих станал по всяко време. Но в интерес на истината, все още работех.

— Толкова до късно? — учуди се Джесика.

— Пиша сценарии. През нощта ми идват най-добрите идеи и е най-спокойно. Никакви посетители, никакви телефонни обаждания. Разбирате, какво имам предвид.

— Много филми ли сте направили? Възможно ли е да съм гледала някой?

— „Подпалвачът от Лос Анжелис“ е най-добрият ми засега.

— Аха, значи вие правите такива филми.

— Пиша това, което хората искат да гледат. Най-важното е, че печеля пари.

Но изказването му не прозвуча толкова нехайно, колкото той искаше. Джесика почувства, че е разочвъркала стара рана. Реши да

поправи грешката си.

— Трябва да ви призная, че рядко ходя на кино.

— Имам някои добри идеи, но никой не иска да ги филмира.

Тя го погледна изпитателно. Забеляза малки бръчки около устата му. Въпреки това го намираше за симпатичен със страстните му кафяви очи и рошавата тъмноруса коса. Беше снажен и в жестовете му имаше нещо момчешко.

— Нека първо да се свържем с полицията — той посегна към телефона. — После ще ви дам да си облечете някоя дреха. Ще направите „добро“ впечатление на полицаите, ако ви заварят в такъв вид.

— Много мило от ваша страна.

Отново го наблюдаваше. Лари вдигна слушалката и набра някакъв номер. Чарли сънливо се протегна.

„Как може мъж като него да си избере такова куче? По-скоро би му отивал дог или поне сетер.“

Приключи разговора си с полицейския участък.

— Ще дойдат веднага, за да направят протокола. Елате да ви покажа банята и да ви дам да си облечете нещо.

— Не съм претенциозна към дрехите — отвърна тя и стана.

Банята беше също толкова луксозно обзаведена, както и всекидневната. Кафявите каменинови плочи блестяха на меката светлина от аплиците. Пухкави кърпи висяха, грижливо подредени на закачалката. Във въздуха се носеше лек аромат на фин мъжки лосион. Джесика погледна в огледалото все още влажната си коса. Лари влезе и ѝ подаде тясна права рокля с цвят на аметист.

— Облечете това. Ще ви чакам във всекидневната.

Тя свали хавлията, облече роклята и бавно вдигна ципа. Платът беше висококачествен, а кройката екстравагантна. Почувства се по-добре, но веднага неволно си зададе въпроса, защо Лари държи такива дрехи в дома си.

Излезе от банята и за малко не прегази Чарли, който стоеше като цербер пред вратата. Той отскочи настрана и тихо изръмжа, но после покорно тръгна подире ѝ.

— Фантастично! Изглеждате прекрасно! — възкликна Лари, щом я видя.

— Моля ви, без комплименти. Иска ми се вече всичко да е свършило.

— Естествено, че ви се иска. Полицията ще дойде всеки момент. Но не си мислете, че след като процедурата приключи, ще ви пусна да си отидете. Трябва да ви опозная по-отблизо, иначе не мога да пиша за вас.

— Да не сте побъркан! Не правете история от това!

Лари небрежно се облегна на масата. Втренчи се в нея. Видя му се дяволски красива. Винаги бе имал предпочитания към чернокосите.

— От всички свои срещи ли правите истории?

— В повечето случаи ми стига само фантазията. Но понякога черпя сюжети от живота. Както сега. Невероятно ме вдъхновявате!

Джесика забеляза пронизващия му поглед, който малко я смуцаваше и я правеше неспокойна. Почувства се някак странно. Установи, че ѝ харесва, че ѝ е симпатичен.

Изведнъж нощната тишина бе нарушена от шум на приближаваща се кола. После се чу тракване на врати и не след дълго се позвъни. Беше полицията. Чарли лаеше толкова силно, като че ли ставаше въпрос за живота му. Лари отиде да отвори и се върна с двама млади полицаи.

Докато съставяха протокола, Чарли заспа. Беше се настанил удобно в креслото до Лари и ту тихичко пуфтеше, ту въздишаше дълбоко, сякаш носеше най-големия товар на света. Когато Лари изпрати полицейските служители, минаваше един часа.

— Трябва да си тръгвам. Ще си взема такси — заяви Джесика.

Той се бе облегнал на вратата и лекичко се подсмиваше. Тя се сети, че е съвсем гола под роклята. Това я караше да изпитва едно съвсем непознато еротично чувство, а погледите на мъжа срещу нея не ѝ бяха безразлични.

— В момента съм сам. Цялата къща е празна. Защо не останете да пренощувате? Запознахме се при толкова необикновени обстоятелства, че не бих искал да ви изпусна. Освен това, дълго ще трябва да чакате, докато някое такси се завърти наоколо.

— Значи просто да остана?

Лари се приближи до креслото ѝ.

— Да, просто да останете. Не бива да се страхувате, че ще ви досаждам. Ще ви настаня в една от стаите за гости. Никой няма да ви

смуцава. Утре ще ви потърся хубава рокля и ще ви откарам у вас. Съгласна ли сте?

— Не знам...

— Страх ли ви е?

Срещна веселите му очи. Не, не се боеше. Лари не беше от този тип мъже, които се нахвърлят върху беззащитни жени.

— Жадна съм.

— Нощта е прекалено хубава, за да заспиваме. Да изпием по чашка и да си поприказваме. Сега гледам на вас като на муза за новия си филм.

Отиде до бара.

— Моля ви, не ми наливайте повече бренди.

— Какво желаете? Мога да ви предложа всичко.

— Една бира.

Лари отвори вратата на вградения хладилник и извади две кутийки бира. Донесе две чаши.

— Колата ми е загубена. Никога вече няма да я видя.

Джесика жадно отпи. Изведнъж направи ужасена гримаса.

— Какво има?! Какво ви стана?

Тя се хвана за челото.

— Актовете! Божичко, актовете бяха в шевролета!

Лари се намръщи. Нищо не разбираше.

— Не искате ли да ми обясните, какво се е случило?

— Работя като секретарка при един адвокат. Утре след обяд той има важна среща. Рано сутринта трябваше да му занеса книгата, защото няма възможност да дойде до офиса. Такава беше уговорката ни. Боже Господи, какво ще правя сега?!

— Важното е, да не губите самообладание. Не можем да променим това, което се е случило. Но този, който е задигнал колата ви, едва ли се интересува от документите.

— Ако това може да бъде успокоение...

— Нямате ли копия?

— Те също са в колата. Господин Рийд искаше да ги даде на клиентите си, като се срещне с тях. До края на работното си време не съм ставала от машината.

— Все някога ще намерят колата ви — опитваше се Лари да я окуражи.

— Или никога. Какво ще обяснявам на господин Рийд?!

Той ще се побърка.

— Не мислете сега за това. И да се притеснявате, и да не се притеснявате, нищо няма да промените. Отпуснете се. Разкажете ми нещо повече за работата си при този адвокат. С удоволствие ли изпълнявате задълженията си?

Джесика кимна смутено.

— Досега нямам причини да се оплаквам. Оливър Рийд е коректен шеф. Никога не е изисквал прекалено много от мен.

— Никога ли не се е интересувал лично от чаровната си секретарка?

— Не така, както вие си мислите! Казах ви, че винаги е бил коректен и внимателен.

— Но вие имате идеална фигура.

Погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— Как да си обясня факта, че господин Рийд е запазил самообладание при ежедневните си срещи с вас?

— Други неща са в главата му. Освен това, бракът му е щастлив. А как е при вас? Чия е роклята, която съм облякла?

Лари поглади разрошената си коса.

— Все още съм женен, но от една година с Дъсти живеем разделени. Тя е актриса и непрекъснато снима филми. През по-голямата част от годината живее в Ню Йорк. Изобщо често пътува. Може би това е и една от причините всичко между нас да свърши бързо.

— Дъсти? — повтори Джесика замислено.

— Дъсти Фийлд. Сигурно сте я гледали. Играе главната роля в сериала „Висше общество“.

— Естествено, че съм я гледала — въодушеви се Джесика. Значи тя е вашата съпруга?

— Нека я наречем формално съпруга. Отдавна не ми е такава. Вече се е „преориентирала“, ако ме разбирате, какво искам да кажа. Хората от този бранш имат много и разнообразни връзки. И при нея е така.

Джесика отново забеляза бръчките около устата му. Чувстваше, че някак си го е засегнала и внезапно ѝ се прииска да бъде мила с него. Изглеждаше ѝ пренебрегнат и отчаян.

— А как е при вас положението? Кой е мъжът на вашите мечти?

— Никой. В момента не съм обременена от никакви чувства.

— Щастлива случайност!

Тя избегна погледа му, но някакво силно чувство завладяваше сърцето ѝ.

„Какво ли ще стане, ако се любя с него? Дойдох в къщата му през нощта почти гола...“

— Хубаво е, че сте тук — усмихна ѝ се Лари. — Днес се чувствах ужасно самотен. И изведнъж се появи някой, с когото да поговоря. Не е ли късмет?

Чарли наостри уши. Прозина се, протегна се, скочи и се отърси. Лениво вдигна очи към Джесика, отиде до прозореца и отново се изтегна.

— Щом си помисля за утре, косата ми настръхва. Най-добре ще е да си лягам. Господин Рийд ще се побърка, като научи за случилото се.

— До утре има много време. Ще изпием ли по още една бира?

— Но само по още една. После наистина трябва да си лягам. Утрешният ден ще е прекалено тежък.

— Добре, но ще ми разкажете още за себе си. Искам да знам всичко. Завладяла сте съзнанието ми.

Джесика вдигна клепки. Един слънчев лъч надничаше иззад завесата и нежно милваше лицето ѝ. Трябваша ѝ няколко секунди, за да осъзнае къде се намира. Стана.

Беше почти три, когато си легна. Разговорът, който проведоха с Лари, беше приятелски и увлекателен. По някакъв странен начин интересите им се преплитаха, вътрешните им светове се привличаха и ги сближаваха. Но нищо друго не се бе случило. Едва когато Лари я изпрати до стаята, се осмели да се сбогува с нея с една плаха целувка. Но лекият допир на устните му бе събудил у Джесика страстни тръпки. Тя се бе влюбила в този мъж, макар че не ѝ се беше случвало досега да се влюбва толкова бързо.

В къщата бе съвсем тихо. Гола прибягна до банята. Искаше да си вземе душ и да си измие зъбите. „После ще облека роклята, която принадлежи на известната Дъсти Фийлд, и ще чакам Лари да се появи.“

Водата обля тялото ѝ и Джесика се почувства освежена. „Днес съзнанието ми трябва да бъде съвсем ясно, за да не загубя самообладание и да изпусна положението.“ Страхуваше се от предстоящия разговор с шефа си, но се опита да потисне това чувство. Разреса косата си, която придоби чудесен блясък. Изведнъж вратата се отвори и Лари се появи в светлосиня хавлия.

— Извинете, беше толкова тихо. Мислех, че...

Замълча. Очите му жадно поглъщаха голото ѝ тяло. Погледът му се плъзна по пълните ѝ, стегнати гърди, по заоблените ѝ задни полукълба.

„Как ме възбужда този поглед!“ Зърната ѝ настръхнаха. Не направи нищо, за да се противопостави на огромното желание, което обхващаше цялото ѝ същество.

— Джеси... — промълви тихо той. — Сладката ми, прекрасна Джесика!

Бавно се приближи към нея. Тя механично остави четката за коса настрана. После почувства ласкавите му длани върху раменете си. Притегли я към себе си и устните им се сляха в плаха целувка. Но с всеки нов допир нерешителността им се стопяваше, възбудата им нарастваше и, когато езиците им се намериха, огънят на страстта лумна.

— Обичам те, Джеси! Луд съм по теб!...

Гласът му звучеше едновременно властен и нежен. Ръцете му ту я стискаха здраво, ту я галеха, стремейки се да докоснат всяка частица от тялото ѝ. Топли, жадни и силни бяха тези ръце. Събуждаха у нея някакво зашеметяващо чувство, което трудно можеше да се опише. Усети ловките му пръсти по вътрешната страна на бедрата си, лекото им плъзване по-нагоре — уж неволно докоснаха клитора ѝ — после пак надолу и всичко отново и отново. Това я подлудяваше. Струваше ѝ се, че няма да издържи дълго. Тихо простена:

— Лари!...

Езикът му се разхождаше зад ухото ѝ, по нежната, бяла кожа на шията ѝ, завираше се зад ухото ѝ, после бързо слизаше към гърдите ѝ. Направи няколко кръга около зърната им, които от неимоверната възбуда бяха станали големи и твърди. Джесика започна неудържимо да трепери. Никога досега не се беше възбуждала толкова взривно.

— Искаш ли да го направим, скъпа?... — изхриптя той.

Повече от ясно беше, че въпросът му е излишен. Джесика трескаво обхвана члена му и започна да го притиска под корема си.

— Направи го, Лари! Направи го тук и сега! Желая те!...

— Кажи ми, че не можеш да чакаш повече!

— Но аз наистина не мога да чакам. Не издържам! Хайде, Лари, моля те!

Развърза колана на хавлията му и тя се свлече на пода. Повалиха се на меката златистокафява постелка, която беше точно пред ваната. При допира на коравия му топъл член Джесика щедро разтвори крака. Но Лари продължаваше любовната игра, без да бърза.

— Колко си хубава! Обичам чернокоси жени с големи гърди. Обичам те, Джеси!

Неуморимият му език отново започна да обхожда тялото ѝ. Докосна всяка гънчица от ухото ѝ, проследи извивката на врата, гърдите ѝ, закръжи около зърната им, навлажни ги леко и се плъзна надолу по плоския ѝ корем, по бедрото, после от вътрешната му страна — нагоре към венериния хълм. Когато в унес се заигра с клитора ѝ, Джесика имаше чувството, че ще експлодира. Вече не мислеше, не виждаше, не чуваше.

Извиваше се като змиорка. Стенеше безпаметно. Ноктите ѝ се забиваха в гърба му. Привлече го към себе си и в следващия момент усети, как той потъна в нея. Тласъците му бяха дълбоки и диви. Когато едновременно достигнаха до оргазъм, викът замръзна на устните ѝ, дишането ѝ секна. Просто не съществуваше. Беше се сляла с него.

След няколко секунди задъхани и морни се откъснаха един от друг. Втренчено се гледаха, осъзнавайки, че между тях се бе случило нещо прекрасно — нещо, което принадлежеше само на тях двамата, и което никой не можеше да им отнеме — върховно щастие и наслада...

— Обичам те! — промълви Лари и погали гърдите ѝ.

— Боже Господи! Ние съвсем сме превъртели, но и аз те обичам!

Целунаха се с тази нова доверчивост, с това ново разбирателство, което изпитваха взаимно. Джесика си помисли, че никога досега не бе толкова щастлива. Притисна се към мускулестото му тяло, мечтаейки завинаги да остане така.

Изведнъж чуха драскане по вратата на банята и лая на Чарли. Спогледаха се и се разсмяха.

Лари стана.

— Съвсем забравих за този приятел. Сигурно иска да излезе, за да уреди „работите“ си.

Джесика също се надигна. Коленете ѝ все още трепереха, но се чувстваше лекокрила и доволна. Искаше ѝ се да прегърне целия свят.

— Веднага се връщам — провикна се Лари.

Чарли ситнеше подире му.

— Ела тук, стари вагабонтино! — погали го той. — Ще те пусна в градината. Крайно време беше.

Когато мина през всекидневната, за да излезе на терасата, шумът от душа му подсказа, че Джесика се къпе. Запали си цигара.

„Боже, та аз съм влюбен! Влюбен съм в това момиче, което така внезапно се появи на вратата ми. Отново ще я видя, отново ще я прегръщам, в това съм абсолютно сигурен. Това, което се случи между нас, не е никакъв флирт, някаква мимолетна среща. Джесика не е жена за една нощ...“

Джесика излезе от банята, отиде в стаята си и облече роклята. После влезе при него в хола. Той я прегърна, погали косата ѝ и я целуна.

— Ще прекараме прекрасни мигове, Джеси! Ти и аз!

— Възможно ли е човек да се влюби толкова бързо?!

— Всичко е съдба! Аз и ти сме създадени един за друг.

— Изглежда наистина е така.

Лари изгаси цигарата си в пепелника и се усмихна.

— А сега аз ще се ориентирам към банята. Ще можеш ли да се лишиш за няколко минути от присъствието ми?

— Ще се опитам. Но съм сигурна, че няма да ми е лесно.

Още една гореща, страстна целувка и той изчезна.

Джесика отиде до прозореца и погледна навън. Чарли ровеше нещо в храсталака. „Колко красиво бе това утро! Как прекрасно се чувствам!“ После се сети за Оливър Рийд и въздъхна.

Трябваше да отиде в офиса и да му обясни всичко. Но сега бе в състояние да мисли единствено за Лари и за вълшебните минути с него в банята.

II

— Хайде да закусим. Няма да те пусна да излезеш, без да си хапнала.

Лари си бе облякъл джинси и светлосиня тениска. Взе каната от кафе — машината и напълни две чаши.

— Филийките след малко ще са готови.

— Кравето масло в хладилника ли е?

— А ти къде би го съхранявала?

Джесика тъкмо искаше да му отговори нещо шеговито, когато чу хлопване на входната врата. Няколко секунди двамата се гледаха въпросително. Лари остави каната. В следващия момент до тях достигна приятен женски глас:

— Лари, къде си?

Джесика пребледня и нервно преглътна.

Божичко! Дъсти! Само тя ми липсваше сега!

Изражението на лицето ѝ подсказваше, че ѝ иде да се скрие в миша дупка, ако имаше наблизо такава.

Ето, че Дъсти Фийлд наистина се появи в рамката на вратата. Стройна, висока, невероятно привлекателна блондинка в бял ленен костюм. Под венеца от права сребристоруса коса, която стигаше до раменете, блестяха кристалносини очи. Джесика познаваше това безупречно лице от стотици филмови сцени.

— А, ето какво било! — рече Дъсти и продължи да наблюдава гостенката. — Не съм очаквала такова нещо, Лари! Доколкото разбирам, тук обстановката е съвсем интимна.

— Това е Джесика — представи ги той една на друга. А това — Дъсти Фийлд.

Джесика се усмихна смутено.

— Значи Джесика! — погледът на Дъсти се задържа на роклята ѝ. — Тази дреха ми е позната отнякъде.

Тя се изчерви здравата. Изобщо не знаеше как трябва да се държи, защото никога не бе попадала в подобна ситуация. „Хубава

комедийка се разиграва тук!“

— Дъсти, трябва да ти обясня — започна Лари — Фантастична история! Ще я използвам за новия си сценарий.

— Откога се вдъхновяваш от житейски случки? Това е нещо съвсем ново за теб — гласът на съпругата му звучеше подигравателно.

— А защо да не ги уловя и използвам, когато животът ми ги предлага по толкова невероятен начин.

Той намигна на Джесика, която все още се чувстваше страшно неудобно, преди всичко заради чуждата рокля.

Дъсти се облегна небрежно на хладилника и отново ѝ хвърли изпитателен поглед.

— Значи сте се сприятелили със съпруга ми?

— Снощи ми откраднаха колата — отвърна тя. — Затова дойдох тук. Искан да телефонирам, за да уведомя полицията.

Дъсти се засмя иронично.

— И останайте, естествено, да пренощувате. Лари, досега не съм знаела, че чарът ти заслепява толкова момичетата. Но може би през последните месеци си се усъвършенствал в свалянето на мацки?!

Но Лари явно имаше имунитет към хапливите ѝ думи.

— Без драматични сцени, Дъсти! Запази ги за „висшето общество“ или за новия си филм. Нали аз не те питам, къде прекарваш нощите си.

Дъсти повдигна вежди. Изглеждаше невероятно арогантна.

— Ние се споразумяхме...

— Точно заради това — прекъсна я той. — Спести си упреците. Ние сме свободни хора в свободна страна.

— Да не би по такъв начин да подкрепяш Демократичната партия?

— Да оставим това, Дъсти! Искан ли чаша кафе? Идваш направо от Ню Йорк, нали?

— Имах работа в Бевърли Хилс. Всъщност, дойдох само да си взема някои неща.

Лари наля кафе в чашите.

— Би могла да се покажеш необичайно великодушна, като дадеш на Джесика една рокля. Всъщност тя дойде тук без нищо.

Думите му предизвикаха искрено учудване у Дъсти.

— Гола?!

— Не съвсем — отвърна бързо Джесика. — Бях се увила в плажната кърпа.

— Така човек навярно прикрива нуждата си от полов контакт.

— Искаш да я обидиш ли? — Лари губеше търпение. — Чу вече, какво се е случило. Оставила е всичките си дрехи в колата, докато се е къпела. Какво е могла да направи?

— Имам няколко стари рокли, които отдавна не нося.

— Една ще бъде достатъчна.

— Време е да тръгвам — обади се Джесика, която също все повече нервничеше.

„Но какво става? От една невероятна ситуация попадам в друга. Всичко започна нощес и още продължава“ — мислеше си тя.

— Ще ви донеса рокля. Междувременно можете да продължите да забавлявате съпруга ми.

Дъсти излезе и Джесика се отпусна на най-близкия стол.

— По дяволите! Защо трябваше да се случва и това!

Лари нежно я погали по бузата.

— Не го вземай навътре, скъпа. Дъсти отново ще изчезне. Тя обича само мимолетните неща. Не се задържа особено вкъщи. Ще те откарам у вас. Но много се надявам довечера да се върнеш тук. Вече горя от нетърпение да те видя отново.

— Ах, Лари...

Изведнъж Джесика се почувства обърквана.

„Бих ли могла наистина да си позволя такава връзка? Любовна афера с женен мъж? Добре! Лари не ме е излъгал. По всичко личи, че нещо в брака им не върви. В противен случай Дъсти щеше да вдигне скандал. Въпреки това...“

— Мислил ли си за развод? — попита колебливо.

— Да, вече съм мислил. Но сега не можем да говорим по този въпрос. Да го оставим за друг път.

Дъсти отново се появи. Беше изнамерила някаква отровназелена рокля с рюшове — отвратителна и демодирана. Никога досега Джесика не бе виждала такъв кич. Беше й съвсем ясно защо Дъсти е извадила точно такава. Но в положението, в което се намираше, не можеше да бъде претенциозна. Поблагодари й и я взе.

— Не бих могла да ви предложа от личното си бельо — подхвърли Дъсти със злобна усмивка. — Момиче като вас вероятно ще

откаже.

— Естествено — отговори Джесика и влезе в банята, кипейки вътрешно.

„Тази Дъсти наистина се държи отвратително. Нищо чудно, че Лари не е издържал с нея. Защо ли сега играе ролята на ревнивка? Защо се опитва да ме унижи в неговите очи, при условие че вече е загубила интерес към особата му?“

Ядно нахлузи отровназелената рокля. В нея изглеждаше като бостанско плашило, но все някак трябваше да се прибере вкъщи.

Като си помислеше за Оливър Рийд, я обземаше страх. „Не бива да губя повече време. Шефът има право да научи, какво се е случило. Той никога няма да ми прости. Точно в този процес всичко бе заложил на карта. Какво нещастие!“

Лари стоеше на кухненската врата, когато Джесика излезе от банята. Сбогува се хладно с Дъсти, която само ѝ се усмихна подигравателно. След това напусна къщата заедно с Лари. В градината Чарли радостно се втурна към нея. Леко го погали по главата.

— Изчезвай, дявол такъв! — викна му Лари. — Сега нямам време за теб. Поиграй си тук. Ще се върна след половин час.

Чарли ги последва до колата и седна разочарован на опашката си, когато видя, че потеглиха. Лари си запали цигара.

— Не се притеснявай от появата на Дъсти. До довечера ще замине нанякъде.

Джесика унило гледаше през прозореца.

— Тъпа ситуация!

— Между мен и Дъсти всичко е ясно. Не трябва да се притесняваш за това.

— Но какво ще си помисли сега?

Той се усмихна невесело.

— Дъсти има достатъчно фантазия, за да си представи всичко. Остави я! Зная, че е имала многобройни афери. В края на краищата, ще трябва да теглим чергата под нещастния си опит да създадем семейство.

— Наистина ли ще можем да се видим довечера?

— Ще те взема. Ще бъда при теб точно в осем. Добре ли е?

Джесика въздъхна.

— Ако не те обичах толкова...

— Нима не се чувстваш прекрасно?

— Да — усмихна му се.

— Е, виждаш ли? А това е най-важното. Що се отнася до Дъсти, тя няма да ни създава проблеми. Няма право на това.

— Много хубава жена е.

— Много хубава и много студена.

Джесика се замисли върху думите му. Смяташе, че го разбира отлично. „Не, нямам намерение да се отказвам от него. Не и заради Дъсти. Лудо съм влюбена. Никога досега не съм била така неописуемо щастлива, както в неговите обятия!“

Когато спряха пред апартамента ѝ, Лари я притегли към себе си. Целунаха се страстно и Джесика почувства отново онази възбуда, която я правеше безводна. Отдръпна се рязко.

— Трябва да тръгвам. Предстои ми тежка среща, за която ми е необходим бистър ум.

— А аз с удоволствие бих ти завъртял ума — вметна Лари.

— Вече си го направил. Но през следващите няколко часа ще трябва да те забравя. Господи! Само като си помисля за Оливър Рийд!

— Може би положението не е толкова лошо — опита се да я успокои той.

Джесика тъжно поклати глава.

— Грешката беше моя. Ако не бях толкова непредпазлива... Боже мой, аз наистина се страхувам!

Лари я погали.

— И това ще отmine. Както всичко в живота. Не се притеснявай толкова, Джеси.

Портиерът я изгледа с недоумение, когато влезе в жилищния блок и се запъти към асансьора. „Тази рокля! Трябва да се отърва веднага от нея.“

Едва затворила входната врата, вече изхлузваше от тялото си отвратителната дреха.

Двайсет минути по-късно пътуваше с такси към Оливър Рийд.

Дъсти се беше преоблякла, докато Лари откарваше Джесика вкъщи, и в момента слизаше по стълбите, обута в тесни джинси и къса небесносиня блузка. Без суетнята и блясъка на филмовите ателиета и

телевизионните студиа, без шикозните дрехи на „Хайт Коутр“ и без изисканите маниери, с които често си служеше в ролите, тя изглеждаше по-млада. В този вид никой не би й дал повече от двадесетина години. В действителност беше на двацет и седем, но обикновено „икономисваше“ няколко.

Беше се заклела, че няма да стане по-възрастна от трийсет и девет. Този рожден ден си бе наумила да празнува няколко пъти. Четиридесетте години за нея бяха толкова ужасяващи, колкото опустошителен ураган на хоризонта. Изобщо не искаше да допусне подобен факт.

На бърза ръка бе променила плановете си. Връщайки се вкъщи, възнамеряваше да вземе само някоя и друга дреха, но щом видя Джесика, размисли. Едва утре имаше снимки в Бурбанк, където се намираще студиото „Уорнър“, а нещата в Бевърли Хилс търпяха и отлагане.

Отиде в кухнята, отвори хладилника и установи, че няма мляко. Лари никога не се сещаше за нещо подобно. Без особено желание си взе кутия кола и я отвори. „И той си губи времето да вози това момиче до вкъщи!“ Настана се в дневната и отвори вратата към терасата.

Чарли веднага дотича и подскочи насреща й, като едва не събори колата й. Дъсти усмихната го погали.

— Пак изглеждаш като някой скитник, Чарли. Лари трябва често да те сресва, макар че при твоята козина това едва ли би помогнало много.

Кучето я огледа внимателно с умните си очи и близна ръката й. Дъсти сви гнусливо пръсти и ги избърса в джинсите си.

— Не обичам това, Чарли. Не можеш ли да отвикнеш? Но ти не разбираш какво ти говорят. Ти си просто едно псе!

Колата на Лари избръмча в двора.

— Къде я закара? В Колорадо ли? — извика иронично Дъсти.

— Много добре знаеш, че по това време има задръстване. За какво намекваш с тази забележка? — Лари я погледна изпитателно. — Облечена си твърде небрежно?!

— Имаш ли нещо против? Днес искам да си отдъхна и да се чувствам удобно... Какъв ми е маникюрът само!

Тя хвърли критичен поглед на ноктите си. Бяха дълги и остри, лакирани в сребристо. Нокти на жена, която никога не е мила чинии и

не се е занимавала с груба домакинска работа, защото винаги е разполагала с пари и е имала прислуга.

Чарли поздрави стопанина си толкова радостно, сякаш не го беше виждал половин година. После забеляза нещо в градината, наостри уши и изчезна.

— За колко време ще имам честта да ми гостуваш? — попита Лари.

Дъсти се усмихна и отпи от колата си.

— Искаш това да не трае дълго, така ли?

— Ще работя. Сценарият трябва да е готов до края на месеца. Не мога да си пропилявам деня.

— По-рано често го правеше. Само че тогава беше един никому неизвестен драскач, чийто ръкопис никой не искаше да купи. Какво ли щеше да излезе от теб, ако не се бяхме запознали?

Тя се облегна на парапета и се загледа в палмите, чиито листа едва доловимо се полюшваха от лекия ветреца.

— Все някога щях да успея.

Дъсти извърна очи към него. В погледа ѝ се четеше надменност и снизходителност едновременно.

— Наистина ли мислиш така? Без моята помощ и без връзките на баща ми и до днес щеше да си едно нищо. Сам знаеш, че в Холивуд живеят най-малко петстотин автори, които са по-добри от теб. Въпреки това, точно ти направи кариера.

Лари се поклони церемониално.

— Никога няма да забравя кому трябва да благодаря. Но за съжаление, не мога да го направя, защото непрекъснато ми натякваш. Да не очакваш, че ще целувам краката ти?

— Милостиви Боже! Колко чувствителен си бил!

— Не се иска прекалена чувствителност, за да реагираш остро, когато от теб непрекъснато очакват благодарности.

— Нима правя това? Изобщо не съм мислила нещо подобно.

Дъсти рязко отметна сребърно русата си коса.

— Явно ти доставя удоволствие да ме дразниш. Но аз съм свикнал, познавам те, скъпа.

— Не сме се виждали цели шест седмици, а вече се караме. Не е честно, Лари.

— О, велики Боже! Хайде да не говорим за честност! Какво очакваш всъщност? Че ще те притисна в обятията си и ще те любя, преди да доплуваме? Това никога не е било по твоя вкус.

— Не бъди вулгарен, Лари!

Той скръцна със зъби.

— Бих искал да знам какво правиш вечер с любовниците си. Наистина би било интересно. Вероятно изслушвате взаимно ролите си. Или най-после си намерила мъжа, който ти е показал какво е секс?

— Има и такива, които го умеят повече от теб. А освен това, мразя тази дума. Еротика звучи по-добре.

— Значението е едно и също.

— О, не. Има особено тънки различия, които ти никога няма да разбереш. Какво правеше с това момиче? Коя всъщност е тази Джесика?

— Разпитваш ли ме?

— Нямам ли право да знам?

— Вече нямаш никакви права над мен — сухо отвърна Лари. — Наясно сме по тези въпроси. Ти имаш свой път, а аз мой.

— Наистина ли я обичаш или е само приключение?

— Няма да ти давам повече обяснения. В края на краищата това засяга само мен.

Дъсти отпи още една глътка кола.

— Сигурна съм, че е временна история. Такова момиче не ти подхожда. Откога си падаш по brunetki?

— Това е една от великите тайни, които непрекъснато съм криел от теб. Винаги съм имал слабост към чернокоси жени.

— И въпреки това се ожени за мен?

— Понякога човек си изгубва ума. Някога, когато не те познавах толкова добре, както днес, бях влюбен в теб.

Леденосините ѝ очи го стрелнаха иронично!

— Сигурно е много лесно да се влюбиш в дъщеря на милионер. Такава връзка открива широки възможности. Виж какво, съкровище, ако поискам, ще кажа само една дума и никой никога повече няма да купи дори и един ред, написан от теб.

Лари сбърчи чело.

— Какво означава това, Дъсти? Заплашваш ли ме или ме изнудваш? Зная колко голямо влияние имате ти и баща ти, но не бива

да ми го натрапваш постоянно. Чувството, че си зависим от някого, не е особено приятно. То е едно проклето, гадно чувство, което в никакъв случай не би могло да засили симпатията ми към теб.

— Яд те е, че имам повече успех. Моето име е познато на всеки, а когато се появя върху корицата на някое списание, тиражът му се увеличава многократно.

Лари отново стисна зъби.

— Естествено, има и дузина автори, които са толкова популярни, колкото и една филмова звезда. Но няма да се застрелям заради конкуренцията.

— Твърде си страхлив за подобно нещо.

Той сви рамене.

— Свърши ли? Ако имаш други комплименти в запас, напиши ги. Може и да ги прочета някой ден. Във всеки случай, нямам повече желание да споря с теб. Искам да работя.

— Работи! — процеди Дъсти. — Явно през изминалата нощ си се заредил с голяма доза вдъхновение.

— Точно така — отвърна й Лари. — С най-прекрасното вдъхновение на света.

— Отивам с Чарли на плажа — тя остави кутията от кола на парапета. — Кога ще дойде госпожа Милер?

— Както обикновено, в десет.

Лари изчезна някъде из къщата, а Дъсти свирна на Чарли, който бе в съседната градина и очевидно нямаше намерение да се отзове.

Дъсти беше ядосана. Все още се нервираше при мисълта за Джесика. Не харесваше това момиче. Подозираше, че нещо се бе завързало между нея и Лари и не възнамеряваше да бездейства. Досега никога не се беше отказвала доброволно от нещо, което й принадлежеше. Лари беше неин мъж въпреки всичко и именно тя го бе направила известен. Беше го протезирала и подкрепяла. Ето защо той бе нейна собственост, която трябваше да запази. Не защото беше страстно влюбена в него. Чувствата нямаха нищо общо тук. Просто не искаше някоя друга да го получи.

Изпълнена с ярост слезе по стъпалата, които водеха към просторната градина и викна още веднъж на кучето.

— Какви ми ги говорите? Това не може да бъде истина!

Оливър Рийд от плетеното си кресло под сянката на една палма се взираше в Джесика, която смутено стърчеше пред него. Синьо — зелената вода в езерото блестеше на сутрешното слънце.

— Знам, че сгреших. Не трябваше да оставям ключа. Но когато отивах да плувам наоколо нямаше жива душа. Изобщо не предполагах, че може да се случи подобно нещо.

Адвокатът, дребен мъж с позлатени рамки на очилата и плешива глава, остави чаената чаша върху бялата кръгла маса и я изгледа смръщено.

— И сега? Какво ще правим, кажете ми! В дванайсет часа имам дело. Как да защитавам клиента си, когато ми липсват всичките документи?

Джесика сведе глава. Беше разстроена както никога през живота си.

— Обадох се в полицията. Колата все още не е намерена.

— Ако не получа документите до единайсет и трийсет, сте уволнена — заяви господи Рийд. — И то окончателно. Такова нещо не се е случвало в практиката ми. Трябва да сте си загубила ума, мис Колман!

— Но какво мога да направя? За толкова кратко време не съм в състояние да открия документите.

— Следователно, остава в сила онова, което вече ви казах. Няма смисъл да разговаряме повече. Ще си сърбате, каквото сте си надробила. Опакувайте багажа си и изчезвайте. Не искам да ви виждам повече, мис Колман. Бъдете благодарна, че се отървахте така лесно!

— Наистина ли ме уволнявате!

— Вече казах. Въпросът е приключен! Приятен ден, госпожице.

Джесика стоеше като вкаменена. Понечи да рече още нещо, но се отказа. Нямаше смисъл. „Откъде ми дойде на ума налудничавата идея да се къпя посред нощ в морето? Всъщност каква ли полза има да мисля повече за това? Вече съм уволнена и останах без работа. Следователно, трябва да сложа край на тази случка.“

Излезе на улицата. Трябваше да извърви около стотина метра, докато мине такси. Махна с ръка и колата спря. Шофьорът я запита с жест за посоката, като я наблюдаваше в огледалото за обратно виждане. Джесика се замисли и му съобщи адреса на Лари.

За нищо на света в този момент не искаше да се прибере вкъщи. Трябваше да види Лари и да му разкаже всичко. „Да, сега между нас съществува връзка, която е по-здрава и от най-старото приятелство. Може би той ще ми помогне.“

Когато стигнаха вилата, Джесика слезе, плати на шофьора и се запъти към входа. На ярката слънчева светлина всичко изглеждаше по-различно, но нямаше време да се наслаждава на гледката. Не ѝ беше до нея. Чувстваше се отвратително.

Отвори ѝ жена на около петдесет. Беше с ослепително бяла престилка, препасана върху лятна рокля на цветя. Изглежда посетителката с безкрайно изумление. Джесика също не предполагаше, че Лари има прислужница. Попита я за него.

— Ще погледна дали мистър Фийлд е тук. Бихте ли почакали за момент? — рече жената и я пушна да влезе.

Джесика остана във фоайето, обзета от нерешителност. Скоро чу стремително отваряне на врата и бързите стъпки на Лари. Лицето му сияеше, изглеждаше наистина щастлив.

— Радвам се, че идваш при мен, Джесика! Радвам се, че отново си тук! — Той едва сега забеляза тъжната ѝ физиономия. — Нещо лошо ли се е случило?

— Може и така да се каже. Уволниха ме, Лари...

Прислужницата Луси стоеше на кухненската врата и слушаше с любопитство.

Лари заведе Джесика в кабинета си, намиращ се до просторната всекидневна. Беше обзаведен с вкус, но тя не забеляза мебелировката. Гледаше само Лари и в погледа ѝ се четеше молба за помощ.

— Какво ще стане сега? Какво ще правя?! Нали все пак трябва да преживявам по някакъв начин!

Той се облегна на бюрото.

— Шефът ти те уволни заради онези проклети документи, нали?

— Да. Предчувствах, че ще стане точно така. Познавам добре господин Рийд. Той е абсолютен педант. Разбирам, че съм го поставила в трудна ситуация, но какво мога да сторя?!

— Добре, защо преживяваш всичко така, сякаш е настъпил краят на света? — Лари се усмихна. — Има и по-лоши неща, Джесика. Нека да помислим заедно, все нещо ще ни дойде на ум.

— Като се има предвид сегашното икономическо състояние на Лос Анжелис, намирането на работа е нещо доста трудно. С какви средства ще живея? Как ще си плащам наема? Нямам никакви спестявания.

— А приятели?

— Приятелите! — тя махна неопределено с ръка. — Никой от тях не е достатъчно богат, за да има влияние и да ми помогне. Не познавам такива важни личности.

— Мен имаш ли ме предвид?

— Ах, Лари...

— Не се отчайвай! Животът продължава. Като теб има милиони други хора.

— Това не ме успокоява.

— Знам — отвърна Лари, потърквайки брадичката си. Изведнъж лицето му светна. — Какво ще кажеш, да работиш за мен? Нали пишеш на машина?

Джесика се усмихна.

— В моята професия това е задължително условие.

— Слушай внимателно, ще го измислим чудесно! — Лари все повече се въодушевяваше от идеята си. — Ще ти диктувам произведенията си, а ти ще ги печаташ. Освен това, ще трябва да отклоняваш неприятните посетители и натрапниците по телефона. Джеси, ще бъде прекрасно!

— Много мило, че искаш да ми помогнеш, Лари, но...

Той я притегли към себе си.

— Никакво „но“. Много често съм мислил, дали да не си назнача някое умно момиче за секретарка. Пиша много лошо на машина. С твоя помощ по-бързо ще си върша работата, защото няма да ми тежат като воденичен камък отвратителните административни задължения. Ти си най-добрият избор за тази работа.

— Казваш го, за да ме успокоиш.

— В никакъв случай! Мисля го съвсем сериозно. И двамата ще сме доволни, а освен това, винаги ще бъдем заедно. Не е ли прекрасно?

— А Дъсти? — попита Джесика колебливо.

Лари се усмихна.

— Дъсти е само метеор в моя живот. Тя си има своя професия, свои проблеми. Бог ми е свидетел, че е заета повече с тях. Не съм

длъжен да искам разрешение от нея, какво да правя. Фактът, че си назначавам секретарка, е нещо нормално, а е и необходимост.

— Би било чудесно! — зарадва се Джесика.

— Няма да има никакви спънки. Мисълта, че денонощно ще бъдеш при мен, ме опиянява. Заедно ще преобърнем света, ще се справим с всичко!

— Наистина искам да работя за теб.

Той отново се усмихна.

— Значи приемаш работата, която ти предлагам? Разбира се, редовно ще получаваш заплата. Финансовата страна на въпроса ще изясним веднага.

— Кога трябва да започна, шефе?

Лари я прегърна и я целуна.

— Веднага!

III

Дъсти ужасно се ядоса, като узна новината. С големи усилия на волята успя да се овладее. Но когато към обяд Лари и новата му секретарка ходиха до бившия ѝ офис, за да вземат личните ѝ вещи, не можа да се стърпи и избухна.

— Чудесно си го измислил! Не само че доведе любовницата си под някакъв идиотски предлог, ами на всичко отгоре ще ѝ плащаш!

— Опомни се, Дъсти! — отвърна Лари съвсем спокойно. — Джесика е загубила работата си и аз ѝ предложих друга. Такива са фактите. Ще работи за мен и трудът ѝ ще се заплаща. Не бъркам личния си живот с бизнеса.

Тя се засмя гръмко.

— Мога да си представя, какво ще излезе от всичко това — оргия! Нали виждам как я разсъбличаш с поглед.

— Не знаех, че познаваш този израз.

Дъсти го стрелна с очи.

— Само не си мисли, че номерът ти ще мине! И че всичко ще става в моята къща, под моя покрив.

Лари само се усмихна.

— Забравяш, че солидна част от нея е и моя собственост.

— Само че чрез мен успя да припечелиш от ръкописите си.

— Старата песен на нов глас! — повиши тон той. — Достатъчно! До гуша ми дойде! Престани най-после, иначе ще ме изкараш извън нерви.

— И тогава? — попита Дъсти подигравателно. — Ще ми се да присъствам на такава сцена. Ще се справиш с мен, като ме удариш ли?

Лари я погледна и поклати глава.

— Защо винаги се опитваш да ме представиш като брутален негодник? Това е просто смешно, Дъсти. Не бих те докоснал дори. Ще пукна, но няма да го направя! За да биеш някого, трябва да изпитваш някакво чувство. Винаги е така. А ти, скъпа, си ми съвършено безразлична.

— Това означава ли, че държиш на своето?

— Всичко вече е решено. Джесика ще работи за мен. Сигурен съм, че от това сценариите ми само ще спечелят — като външен вид и по съдържание.

— Особено що се отнася до съдържанието — иронизира го тя. — Сега поне ще има, кой да те вдъхновява. Но внимавай, Лари! Внимавай какво пишеш! В Щатите женските сълзи все още са много силни. Следващата ти поръчка може да се окаже само порно сценарий.

— Понякога ми се иска да знам, какво става в главата ти. Може би имаш нужда от почивка. Сигурно се преуморяваш.

— Ще работя, докато съм търсена и сигурна, че ще ме предпочитат поне още няколко години. А дотогава твоето име отдавна ще бъде забравено.

— Добре, но моля те, бъди учтива с Джесика. Иначе бих могъл да реагирам не твърде деликатно.

— Винаги си го правил. Но не се притеснявай. Утре сутринта, така или иначе, няма да съм тук. Ще снимам в „Уорнър“, а в началото на другата седмица заминавам за Сан Диего, където ще работим на открито. Няма да преча на любовния ти живот. Той и без друго не ще продължи дълго. Може би наистина не е лошо момичето да бъде денонощно с теб. Така по-бързо ще ѝ се наситиш.

— Изглеждаш вряла и кипяла в тези работи. Не допускам, че ревността е мотив за изявлението ти.

Дъсти злъчно се изсмя.

— Думата „ревност“ липсва в речника ми, както знаеш. Но трябва да внимавам заради името си. Няма да ми е приятно, когато се зашушука, че ти живееш с любовницата си в дома ни...

— Джесика е моя секретарка.

— Да, тя е твоя секретарка. Би било много хубаво, ако успееш да създадеш такова впечатление в обществото. Тук хората са еснафски настроени, що се касае до тези неща.

— Няма да се наложи да се притесняваш заради мен.

— Не желая Джесика официално да живее в тази къща. Надявам се тя да запази апартамента си.

— Разбира се — отвърна Лари. — При всички случаи тя ще получи статуса на секретарка.

— Ще видим. Все някога ще се върна, за да проверя — с това предупреждение Дъсти го остави сам.

Запали си цигара и седна зад пишещата машина, макар да знаеше, че в такова състояние няма да напише нищо смислено. „Защо Дъсти винаги ми създава проблеми? Защо непрекъснато ми напомня, че успехът ми е нейно дело, че трябва вечно да ѝ благодаря? Колко много мразя това! Един ден ще разговарям с нея за развод. Така както живеем сега, не може да продължава повече. Знам, че мога да съществувам и без Дъсти. А и може би ще свържа живота си с Джесика.“

Тази мисъл му хареса. Но беше твърде рано да планира бъдещето си. Тяхната връзка едва беше започнала и все още нямаха достатъчно опит в общуването си.

Беше влюбен и се надяваше, че е за дълго. Не можеше да допусне, че постоянната близост на Джесика ще охлади чувствата му. Беше луд по нея и когато си спомнеше, че я бе държал гола в обятията си, се чувстваше щастливо възбуден. „Защо да не продължим? Съществуват връзки, които остават трайни за цял живот. Зад гърба си имам несполучлив брак. Дано пък с Джесика да ми провърви...“

Океанът беше спокоен — укротен сякаш от невидима ръка. През нощта вълните яростно се бяха удряли в брега. Беше се появил вятър, който около обяд постепенно утихна. Облаците се разсеяха и слънцето пекна.

Дъсти си бе тръгнала сутринта, докато Джесика дойде на работа. Предишния ден Лари бе въвел новата си секретарка в работата, показвайки ѝ някои технически детайли при писането на режисьорския текст.

Работиха усилено до два часа. Горещината стана толкова силна, че дори щорите не можеха да спрат знойните слънчеви лъчи. Решиха да приключат и да се поразходят с моторната лодка. Когато тя запори водната повърхност, бърза като стрела, Джесика се почувства прекрасно. Плажът и гъмжилото от хора по него останаха в далечината. Не беше усетила, кога Лари е изключил двигателя. Цареше пълна тишина. Над тях бе само яркосиньото небе, а наоколо блясъкът на смарагдовите вълни.

Джесика отдавна бе свалила късите си бели панталонки и тениската си, оставайки само по бикини.

Лари носеше черни бански гащета. Той отвори хладилната чанта и ѝ предложи кутия кока-кола. Джесика поклати отрицателно глава. Красивата ѝ черна коса рукна като коприна по загорелите ѝ рамене.

— Искам да поплувам малко — каза тя и се изправи.

Лари наблюдаваше стройното ѝ тяло със съблазнителни форми, дългите ѝ красиви крака. Топла вълна се разля в утробата ѝ, забелязвайки погледа му.

— Не ми казвай за какво си мислиш в момента...

Той се усмихна.

— И без това го знаеш. На човек му спира дъхът от теб. Не мога да остана спокоен като те гледам. Искам да те прегърна и да те обладая.

— Трябва да се поохладиш малко — каза Джесика и скочи във водата.

Отдалечаваше се с бързи тласъци, уверено и смело. Лари остави колата и свали очилата си. Миг след това и той се гмурна. С мощни загребвания на опитен плувец я достигна.

— Ама, че темпо имаш!

— Такава съм — отвърна му дръзко.

— Не се ли страхуваш?

Лари се любуваше на финото ѝ мокро лице, на блестящите ѝ бели зъби, на примамоващата сочност на устните ѝ.

— Не се страхувам от природата. Може би малко се боя от Дъсти.

— Мили Боже! Това ли е най-подходящият момент за такъв разговор? Дъсти е извън играта. Няма я и скоро няма да се върне. Затрупана е с работа.

Джесика се обърна по гръб и заплува обратно към лодката. Лари я последва редом. Вдигна ръка и докосна леката издутина на венериното ѝ хълмче, което изкусително прозираше под бикините ѝ. Джесика трепна.

— Правила ли си го някога във водата? — попита Лари.

— Не, но и нямам желание да се удавя. Тук е твърде дълбоко.

— Полудявам от близостта ти!

Джесика първа достигна лодката, хвана се за нея и пъргаво скочи вътре. Лари също се залови за бордовата греда. Джесика запрати шепа вода в лицето му.

— Почакай! — закани ѝ се той.

Секунда по-късно беше в моторницата и бурно прегръщаше сексапилната си секретарка. С лудешка страст устата му се впи в нейната. Целувката им беше гореща, устните им така се бяха слели, като че ли никога повече няма да се разделят. Слънцето обливаше с лъчите си влажните им тела. Не усетиха как се намериха върху одеялото, което Лари беше постлал на дъното. Хладните му длани загалиха гърдите ѝ. Устните му търсеха жадно набъбналите им зърна с цвят на какао. Джесика стенеше и се виеше под омайващите му ласки. Ръцете ѝ се плъзнаха по мускулестото му тяло изхлузиха банския и лакомо сграбчиха мощно възбуждения му пенис.

— Ще го направим веднага, нали? Тук, сред морето — прошепна нетърпеливо Лари. — О, Джесика, не издържам повече. Ще полудея, ако не се любим още сега!

С ловко движение свали бикините ѝ. Тя лежеше гола, изгаряща от страст и готова за него. По кадифената ѝ загоряла кожа още проблясваха капчици вода. Устните ѝ бяха полуотворени, а в очите ѝ се четеше безумно желание.

— Бих могъл да те гледам безспир, Джесика! Ти просто си невероятна!

— Ела, ела! — простена тя. — Искам те в себе си. Целия...

Лари легна по гръб на пода. Джесика го прекрачи и бавно се отпусна върху пулсиращия му от нетърпение член — гола и предизвикателна. Дланите му обгърнаха стегнатото ѝ задниче, тя се изопна в дъга и започна ритмично да се поклаща, докато с един екзалтиран вик прониза тишината. Лари също почувства, как се излива в нея с непоносимо сладка, дива тръпка...

Минута по-късно Джесика лежеше спокойна и сякаш бездиханна в обятията му. В този блажен миг на удовлетвореност те не разговаряха. Само се гледаха и докосваха нежно, докато страстта не ги завладя отново и вълната на ново желание не ги вкопчи в живо кълбо.

Тук, всред океана, под бездънното небе, бяха свършено свободни и нямаха никакви задръжки. Вятърът, въздухът, слънцето — всичко ги възбуждаше, караше ги да потъват в неземно опиянение.

Любиха се до пълна изнемога, изживявайки прекрасни, незабравими мигове!

Джесика усети жажда. Извади от хладилната чанта лимонада и подаде една кутия на Лари. После океанът отново привлече вниманието ѝ.

Лари наблюдаваше хубавото ѝ замечтано лице, великолепното ѝ тяло на фона на ласкавите вълни. Забрави всичко друго за миг и се почувства наистина щастлив. Това, което бе се случило току-що не беше преживявал с никоя друга жена. Беше напълно сигурен. Запали си цигара.

Джесика се уви в тъмносиня хавлия. Прокара пръсти през черната си коса и си сложи очилата.

— Какъв следобед! — промълви.

— Всъщност никак не е лошо, че господин Рийд те уволни — отвърна Лари.

— Престани с тази тема, иначе ще получа комплекс за вина.

— Комплекс за вина? Какви ги говориш?

— Сега съм тука и съм щастлива. Но трябва да работя, за да заслужа парите си.

Лари се засмя.

— Не се тревожи. Ще имаш достатъчно работа. Пък и в края на краищата, трудихме се целия предобед. Аз съм творец. Не мога по всяко време на деня да имам нови идеи. Всичко е въпрос на вдъхновение.

Джесика се притисна към него.

— А аз вдъхновявам ли те?

— Както никоя друга. Как ли съм могъл да пиша, преди да те познавам?

— Сигурно историите, които си съчинил, са били банални.

Той сви рамене.

— Пиша това, което искат. Един ден ще направя сценарий по свой вкус — нещо като „Кой се страхува от Вирджиния Улф“. Гледала ли си пиесата?

— По телевизията, с Тейлър и Бъртън.

— Двата бяха върховни. Бих искал да напиша нещо подобно — с ярък социално критичен елемент. Трябва да вмъкна и проблема за

замърсяването на околната среда, за „Грийнпиис“ например. Знам как се пише такъв сценарий, но...

— Направи го тогава.

— За тази цел ще ми е необходимо много време, а и сега се търсят други материали, за които получавам добри пари... Не бих искал да преживявам със спечеленото от Дъсти. Вече знаеш, че съм свикнал с аристократичен начин на живот. Не ми се ще да се отказвам от комфорта. Но един ден ще напиша нещо истинско, нещо, което си заслужава труда. Това ще бъде произведението на зрялата ми възраст.

Джесика се засмя звънко.

— О, как прозвуча само! Да говориш на трийсет години за „произведение на зрялата възраст“, е твърде песимистично.

Лари също се усмихна.

— Кой знае кога ще стане... Надявам се, че ти ще бъдеш с мен, за да ме вдъхновяваш, защото си несравнима като муза.

— Само като муза ли?

— Във всяко отношение си несравнима — поправи се той. — До преди няколко дни бях потиснат, няхах никакво настроение. Чувствах се ужасно самотен и ми се струваше, че съм старец, изоставен от света и от Бога. Сега обаче съм друг. Движат ме нови импулси и съм в отлична форма. За всичко трябва да благодаря на теб, Джесика.

Погледът ѝ се рееше в безбрежната океанска шир.

— Всъщност аз съм твърде старомодно момиче. Обичам ясните взаимоотношения. Някога си мечтаех да се омъжа за мъж с приятна външност и да имаме деца. Искях да живея в голяма къща на село, да отглеждам животни и всичко, което е присъщо за един селскостопански двор. Брат ми Майк живее така. Има ферма недалеч от Далас.

— Да не е случайно ранчото „Сайдфорк“?

— Не, има съвсем обикновена ферма, в която отглежда говеда. Нищо особено. Майк се блъска по цял ден с хората си, за да изкара някой — друг долар. Жена му е много симпатична. Освен това, имат един сладур на пет годинки. Като живота на брат ми си представях и моето бъдеще.

Лари хвана ръката ѝ.

— Защо изведнъж се натъжи? Мечтите ти може би ще се сбъднат.

— Има една жена на име Дъсти.

Той я притегли към себе си.

— Ще намерим разумно решение. Дай ми само малко време. Разводът ми с Дъсти е само формалност. Ние отдавна живеем разделени.

— Но нали няма аз да съм причината?

Лари я целуна.

— Разбира се, че не. Ти вече се запозна с Дъсти. Знаеш как се отнася с мен. Появи се в най-подходящия момент, Джесика. Имам нужда от теб.

Тя отпусна глава на гърдите му.

— И аз от теб...

Джесика работеше вече десети ден като секретарка на Лари. Двамата се разбираха отлично. Докато той диктуваше горе в студиото, Джесика печаташе в кабинета това, което предишния ден бе записал на касетофона. Следобед седяха в градината под сянката на някое дърво и обсъждаха фабулата.

Луси Милър беше великолепна готвачка. Изглежда намираще за съвсем нормално присъствието на Джесика през деня. Естествено, тя оставаше и нощем във вилата, но госпожа Милър не знаеше това.

А нощите бяха неописуеми.

Джесика вече не можеше да си представи, че е в състояние да заспи без Лари. Само когато лежеше в прегръдките му и усещаше близостта му, можеше да бъде спокойна.

От Дъсти нямаше никаква вест, но това не означаваше нищо. Известната актриса понякога със седмици не се обаждаше на Лари, без обаче да изчезне напълно от живота му. Понякога той се бе питал как най-безболезнено да ѝ съобщи, че желае развод.

Една сутрин имаше работа в „Уорнър студио“ в Бурбанк, където тъкмо се снимаше един от неговите филми. Режисьорът предлагаше няколко промени, които Лари искаше да види на място. Още докато паркираше колата си, забеляза Дъсти, която тъкмо излизаше от кабинета на продуцента.

— Здравей, скъпи! Радвам се да те видя.

— Аз също. Всичко наред ли е?

Тя се усмихна многозначително.

— Приех една от второстепенните роли във филма ти. Познаваш Ричард Чандлър и знаеш колко е претенциозен. А освен това, смята, че филмът ти ще бъде по-гледан, ако името ми е в списъка на актьорите. Ще играя дамата от Ню Йорк, която се появява само в четири сцени.

Лари не се изненада много от новината.

— Мисля, че Лий Римик беше ангажирана за тази роля.

— Тя няма да се освободи навреме, а е и малко старичка за нея.

— Все още е чудесна жена.

Дъсти сви рамене.

— Въпреки това, аз ще играя. Следователно, през следващите дни ще работим заедно.

— Ти ли предложи промяната в сценария?

В червено-черната си къса рокля Дъсти изглеждаше като момиченце. Усмихна се лукаво.

— Да кажем, че ролята ми се струва малко суха. За мен би могло да се измисли още нещо. Няма да ти коства особени усилия да добавиш няколко сцени.

Лари въздъхна дълбоко:

— За теб ще направя всичко, съкровище.

— Знаех си. Ще обядваме ли заедно?

— Не зная, колко време ще ме задържи Ричард.

— Ще те чакам около дванайсет и половина. Вярвам, че двамата ще успеем да поразширим ролята. Между другото, какво прави твоята очарователна секретарка?

Дъсти го погледна през големите си слънчеви очила. Този път усмивката ѝ недвусмислено бе иронична.

— Справя се отлично — отвърна Лари хладно.

— В леглото ли?

— Щом искаш да знаеш подробности, ето какво: аз обичам Джесика. Отношението ми към нея не се изчерпва само с леглото.

Дъсти се опита да остане равнодушна, но гримасата ѝ ясно показваше раздражение.

— Значи така?...

— Да, точно така.

Тя сви рамене.

— Какво беше рекъл Оскар Уайлд? „Разликата между вечната любов и страстта се състои в това, че страстта продължава малко по-дълго.“ Нека му се доверим.

Лари я хвана за ръката.

— Какво искаш да кажеш? Защо винаги се опитваш да ме убеждаваш, че всичко е преходно? Аз съм влюбен в Джесика и няма да обсъждам личните си чувства с теб. Не, за това няма да говорим, Дъсти!

Тя отдръпна дланта си.

— Защо винаги, когато се видим, трябва да спорим?

— Сигурно защото иначе няма да има какво да си кажем, не мислиш ли?

Лари я познаваше прекалено добре, за да се досети, че в момента е бясна. Но това не го интересуваше, изобщо не го интересуваше.

— Ще се видим в павилиона — Дъсти се отдалечи с елегантната си, прелъстителна походка.

„Защо ли така си кърши задника? — размишляваше Лари. — Със сигурност не е резултат от сексуалната ѝ чувствителност. Все пак е артистка...“

Прогони тези мисли от главата си и се запъти към кабинета на Ричард Чандлър.

Но Лари не бе разбрал всичко. Дъсти беше направо разярена. Тя бе ревнива, въпреки че това чувство не се дължеше на силната ѝ обич. Просто не можеше да понесе факта, че има друга, която разполага с нейната собственост. Лари ѝ принадлежеше и трябваше да ѝ принадлежи. Беше успяла да го направи това, което представлява в момента, и според нея той бе длъжен да ѝ бъде благодарен.

Но тъй като не всичко ставаше според очакванията ѝ, Дъсти бе извън кожата си. Лари беше част от живота ѝ — мъжът, при когото винаги можеше да се върне, щом се наситеше на бурния живот, който водеше.

Сега обаче разбираше, че той няма да бъде там, където винаги би могла да го намери. Дъсти Фийлд, свикнала още от дете да получава всичко, каквото си поиска, не можеше да се примири. Джесика трябваше да изчезне. Тя не беше предвидена в нейните планове.

„Ако Лари ми беше казал, че тази жена е само временно увлечение, нямаше дори да се замисля. Но да я обича, това вече е

прекалено! Той трябва да обича мен след всичко, което съм направила за него. По дяволите, длъжен е да ме обича!“

И Дъсти Фийлд реши да действа...

IV

Джесика седеше пред пишещата машина. На бюрото пред нея бе касетофонът, от който звучеше топлият, мек глас на Лари. Снощи бе работил до късно и сега тя трябваше да напечата текста.

Тази сутрин Лари бе заминал за студиото, както често се случваше през последните дни и едва късно следобед или вечерта щеше отново да се заеме със сценария си. Напоследък рядко им оставаше време да се позабавляват край морето.

Джесика погледна през прозореца. Чарли лениво се излежаваше на припек. Очите му бяха полузатворени, но от наострените му уши не убягваше и най-лекият шум. Само да забележеше някого в градината, веднага щеше да изхвърчи като стрела срещу него. Чарли не бе куче — пазач, затова и не бе много едър. Малкото му, миловидно лице не внушаваше у никого страх, но той бе в състояние да вдигне страхотна гюрултия, ако влезеше непознат. Джесика се бе сприятелила с кучето и то я посрещаше като стара позната. Не обичаше да го галят, но човек можеше да разчита на него.

В стаята влезе Луси Милър и безмълвно ѝ остави чаша кафе на бюрото. Джесика се усмихна с благодарност на прислужницата и след като тя излезе, се протегна доволно. Изпи кафето си и спусна наполовина транспарантите. Слънцето се бе издигнало доста над хоризонта и лъчите му огряваха целия кабинет.

Чувстваше се чудесно. „Всъщност кражбата на колата ми стана начало на една щастлива история. Срегнах Лари, когото обичам, и имам работа, която харесвам, и която ми дава известна свобода. При неговата нежност и топлина се чувствам сигурна, а тези ноци в прегръдките му...“ Въпреки, че сутринта се бе къпала, още усещаше аромата на тялото му — същия този аромат, който толкова я възбуждаше. Никога досега не бе обичала мъж така, както Лари. Преди него бе имала двама. На седемнайсет се беше влюбила за първи път. Но сега всичко ѝ се струваше толкова отдавна и толкова мимолетно. Лари бе мъжът, с когото се чувстваше съвършено задоволена.

Беше израсла заедно с брат си Майк в малко градче в щата Мисури. Баща ѝ все още беше кмет там. Бяха заможно семейство, възпитано в духа на старите традиции. Но Джесика винаги се бе омайвала от Лос Анжелис и когато получи предложение за работа, не се поколеба нито за миг. А сега се бе озовала тук, при Лари Фийлд. Всичко би било прекрасно, ако не съществуваше Дъсти.

Лари ѝ бе разказал за брака си, а също и за „причината“ на своята професионална кариера. Всичко това, разбира се, не бе направило известната актриса по-симпатична в очите на Джесика. Но Лари я бе уверил, че Дъсти е преходно явление, което с нищо не може да затъмни щастieto им. Все някога щеше да се стигне до развод. Беше само въпрос на време.

Тъкмо бе започнала отново да пише на машината, когато вратата зад гърба ѝ шумно се отвори. Обърна се, очаквайки да влезе Лари, но остана излъгана. Пред нея стоеше Дъсти. Беше облечена в малиново-червен костюм и носеше бяла шапка с голяма периферия. Изглеждаше като излязла от моден журнал — прелъстителна красива дама — такава, каквато милионите зрители я познаваха.

— Здравейте! — изчурулика Дъсти, сваляйки дългите си бели ръкавици. — Господи, такава горещина!

Приблужи се към Джесика, която мигновено се почувства неловко, без да знае защо.

— Трябва да напуснете къщата и да се откажете от работата си — изрече Дъсти невъзмутимо.

Появяването ѝ бе толкова неочаквано, че Джесика седеше като вкаменена, без да отрони дума. Гледаше недоумяващо своята съперница, която се усмихваше подигравателно.

— Лари ми поръча — добави Дъсти все така равнодушно — Затова ви освобождавам. Изглежда забравяте, че ние с него все още сме едно цяло. В момента работим заедно доста интензивно, както може би знаете. Досега бяхме в студиото. Ще трябва, независимо дали искате или не, да приемете моите условия.

— Какви условия?

— Първо, да се откажете от вашето сътрудничество. Господи, та хората вече говорят за вас и Лари! И няма да бъде много далеч моментът, в който тук ще гъмжи от репортери, разпространяващи клюката за интимното ви съжителство. Не мога да си позволя такава

антиреклама. В никакъв случай! Защото, естествено, и моето име ще присъства в коментара. Едва ли е убягнало от погледа на съседите вашето присъствие тук нощем. Последниците са неизбежни, ето защо всичко трябва да приключи особено дискретно. Но затова нито Лари, нито вие ще имате грижа.

— И аз трябва да изчезна?

— Точно така, миличка. Къщата все още е моя и само аз мога да решавам, какво ще става тук. Лари се примири с този факт, защото иначе ще пропадне. Аз дърпам конците в тази игра и всичко е в ръцете ми. От мен зависи, дали ще преуспява в кариерата си или ще се провали. И той го знае.

— Не се ли чувствате жалка в тази роля?

— Що се отнася до славата ми, нямам избор. С Лари сме се разбрали да си отидете още днес. Заплатата ще си получите до края на месеца. Ще ви се даде и обезщетение, за да си потърсите спокойно друга работа. Обсъдихме и това.

— Не ви вярвам! — запротестира Джесика. — Искам да говоря лично с него. Не можете да ме оставите на улицата без никакво предупреждение. Не е възможно! Не, това не е истина!

Дъсти скръсти ръце, без да откъсва поглед от нея.

— Какво според вас е по-важно за един мъж — любовната връзка или професионалният му успех? Мисля, че на този въпрос можете да си отговорите без колебание. Лари е напълно зависим от мен.

Джесика си пое дълбоко въздух.

— И се възползвате най-безсрамно от това?

— Да — потвърди Дъсти.

— Ще трябва Лари да ми обясни всичко.

Джесика не искаше да отстъпи бързо, нито да повярва, че Лари се е съгласил с тези условия. Все още мислеше, че тази жестока измислица е дело на Дъсти.

— Той предпочете да не разговаря с вас. Ще ви се обади, когато сметне за необходимо. Знаете какви са мъжете. Разправии от този род изобщо не са ми по сърце. Настоятелно ме помоли аз да ви уведомя. Искам да ви кажа, че не му беше лесно да реши. По... определени причини доста се интересува от вас. Но в крайна сметка, не можа да ми се противопостави. Надявам се, че ме разбрахте, Джесика.

Джесика разсъждаваше трескаво. „Какво си въобразява тази жена?! Но всъщност, имам ли някакъв шанс срещу нея? Никакъв. Трябва да направя това, което иска от мен, което иска и Лари.“

Дъсти отвори бялата си дамска чанта, извади един чек и ѝ го подаде.

— Както виждате, Лари го е подписал. Мисля, че това е достатъчно доказателство за неговото съгласие.

Джесика гледаше чека, разпознавайки почерка му, и въпреки всичко не ѝ се вярваше, че тя казва истината. Беше съвсем объркана.

— Най-добре ще е да вземете чека и да си отидете. В тази къща няма повече място за вас. Лари наистина ще ви се обади.

— Но това е смешно! Искам да говоря с него. Ще отида в студиото, нека той лично ми каже, че ме освобождава.

— Не се поддавайте на чувствата си — сви устни Дъсти. — Освен ако не искате да станете смешна. Можете да вземете колата ми. Лари е в „Уорнър студио“. Знаете ли къде се намира?

Джесика се разколеба от впечатляващата убедителност на Дъсти. И все пак не беше сигурна в думите ѝ.

— Ще си взема такси.

— Както искате. Просто ви предлагам. Колата ми е пред вратата.

Джесика захвърли чека на бюрото и излезе, грабвайки дамската си чанта. Трепереше от гняв. „А тъкмо си мислех, колко съм щастлива. Сега всичко е вече минало!...“

„Наистина ли Лари се е оставил в ръцете на Дъсти? Наистина ли го е принудила? Той със сигурност не е искал да си отида. Никога няма да повярвам.“

Махна на минаващото такси и поръча да кара в посока Бурбанк.

„Няма значение, колко ще ми струва. Трябва да говоря с Лари. Не можем да се разделим така.“

Когато пристигна в студиото, съобщи ѝ, че в момента бил зает и не можел да дойде. Бил на снимачната площадка и не бивало да го смущават.

— Съобщете му името ми и ще дойде. Много е спешно. Казвам се Джесика Колман.

— В момента снима и е невъзможно да го безпокоим. Но непременно ще му предадем, че сте го търсила. Той ще ви се обади.

— Трябва сега да говоря с него.

— Изключено! — отсече секретарката с леден тон.

Джесика вече нищо не разбираше. Качи се отново в таксито и се запъти към апартамента си. „Дали Дъсти беше права? Може би Лари наистина не иска да ме вижда? Кой знае как го е изнудвала. Със сигурност нещо се е случило. И щом Дъсти държи да напусна, значи никога не би дала съгласието си за развод“.

Изведнъж осъзна, че е допуснала голяма грешка, като се е влюбила в Лари. „Той е женен и не би се разделил с Дъсти. Какво си бях внушила? Не обича съпругата си, за това и дума не може да става. Но все пак е свързан с нея, а тя няма да го освободи. Какъв смисъл има любовта им, щом никога няма да го притежава напълно?“

Опитваше се да мисли логично и трезво, но не можеше. Лари означаваше твърде много за нея.

Влезе в апартамента си, седна и запали цигара. Бе се зарекла, че няма да пуши и бе издържала вече половин година, но днес не можа да се стърпи. За всеки случай си бе оставила една кутия в барчето. „Какво ще правя сега? Загубих отново работата си, а и любовта.“

Беше толкова нещастна и отчаяна до смърт, че не знаеше, какво би могло да ѝ хрумне. Но изведнъж се сети за брат си Майк и изпита огромно желание да го види. Той винаги ѝ действаше успокояващо и окуражаващо. „Трябва да избягам оттук, да напусна Лос Анжелис и всичко, свързано с него. Само, ако можех да забравя този проклет Лари!“ ...

Лари се прибра вкъщи твърде уморен. Дъсти, която имаше свободен следобед го очакваше във всекидневната.

— Тъкмо ти приготвих питие — каза тя. — Ще ти подейства ободряващо. Джинфис?

Лари кимна разсеяно.

— Къде е Джесика? Бих искал да ѝ кажа поне „добър вечер“. Все още е тук, нали?

— Не се прави на толкова целомъдрен. — Дъсти сложи лед във високите чаши. — Нима твоята възлюбена си отива, след като свърши служебните си задължения? Да не си въобразяваш, че не знам?

Той отиде в кабинета си и веднага се върна.

— Значи си е заминала?

— И то завинаги — допълни Дъсти, подавайки му питието. — Изгоних я. Хората вече говорят за вас.

Лари я погледна втренчено.

— Чух ли добре? Шегуваш се нали, Дъсти?

— Ни най-малко. Говоря съвсем сериозно. Както виждаш, Джесика я няма. Казах ѝ, че си съгласен тя да напусне, че иначе ще направя всичко възможно, да се провалиш.

Той остави чашата си на масата толкова рязко, че кубчетата лед издрънчаха.

— Ти си я изхвърлила?! Да не си се побъркала! И какво точно ѝ каза? Как се осмеляваш да се месиш в личните ми работи?! Как, Дъсти?! Аз бъркам ли се в твоите?!

— При мен нещата стоят малко по-различно — Дъсти отметна назад сламенорусата си коса и отпи доволно от джинфиса си. — Забравяш, че все още сме женени, и най-вече, че държа на репутацията си. Мисля, че ще е най-добре Джесика да си отиде оттук, да изчезне, просто да я няма.

— Ще ѝ се обадя. Ще я повикам отново. Няма да се оставя да ме манипулираш, Дъсти!

— Бъди разумен, Лари. Не постъпвай необмислено. Знаеш, че аз дърпам конците, а мисля, че искаш сценариите ти и занапред да се купуват. Забрави за Джесика. Тя не е толкова важна за теб.

— Тя е по-важна за мен от всеки друг. И най-долното от твоя страна е, че знаеш това. Не можеш да си играеш така с мен. Мина ти времето, скъпа. Ще си върна Джесика, без значение как. Не желая да я загубя. И понеже сме подхванали тази тема, искам развод. Писна ми от твоите заплахи и изнудвания. Да сме наясно. Освен това ми е нужно да съм абсолютно свободен за Джесика.

Усмивката от лицето на Дъсти бе изчезнала. Очите ѝ искряха със студен блясък.

— Знаеш, че не обичам разводите.

— Изобщо не ме интересува, какво обичаш и какво мразиш. Както не ме интересува и самата ти. И не си въобразявай, че можеш да ни разделиш с Джесика. Изиграла си несполучливо ролята си в тази задкулисна комедия. Такъв стил не ти подхожда. Ще си върна Джесика, можеш да бъдеш сигурна в това.

— Правиш грешка, Лари. Не се шегувам. Казах на нея, а сега ще кажа и на теб. Ако държиш на развода и върнеш момичето тук, ще те

проваля. Тогава ще си запазиш сценариите за спомен. Знаеш, че съм влиятелна личност и мога да го направя.

— Не забравяй баща си. Можеш да включиш и него в играта.

— Естествено.

Лари се усмихна празно.

— Много си трогателна. До гуша ми дойде от теб, Дъсти! Не издържам повече. Прави каквото искаш. Мога и сам да се оправям.

— Защото името ти вече е познато и си спечели репутация на добър сценарист? Но това е смешно. Всичко си постигнал благодарение на мен. И ако се разведем, знаеш какво ще последва.

— Трябва да говоря с Джесика — той тръгна към кабинета си.

Набра телефонния ѝ номер, но никой не му се обади. Опита отново и отново — все същия резултат. Дъсти се появи на вратата.

— Може би си търси работа.

— След като съвсем скоро загуби предишната си. Тя е отлична сътрудничка. Не бих могъл да искам по-добра.

— О, само това не.

— Сега нямам време да те убеждавам. Отивам при нея. Трябва да я намеря и да я върна.

— Ти си проклет глупак!

— Нищо няма да ти помогне да ме задържиш. Вече сме разделени и нямам нищо общо с теб.

— Ще видим! — закани се Дъсти.

— Ако само още веднъж се приближиш до Джесика или се опиташ да ни скараш, тогава Господ да ти е на помощ! Толкова си жалка, Дъсти! По дяволите! Само като те гледам и ми прилошава!

Лари излезе и хлопна вратата след себе си.

Луси Милър бе чула през полуотворената врата последните му думи и доста се стресна. Досега никога не бе го виждала толкова разгневен. С голямо удоволствие би узнала, какво се е случило. Надяваше се все някога да разбере...

Лари се изкачи с асансьора до четиринайсетия етаж, където живееше Джесика и натисна бутона на звънеца. Почука дори с ръка на вратата, но никой не отваряше. Дочула шума, от съседния апартамент излезе възрастна жена с ролки на главата и яркорозов халат. Изгледа го сърдито.

— Защо, по дяволите, хлопате така?

— Търся спешно мис Колман.

— Да не сте от полицията?

— Не.

— Тогава изчезвайте! Как ви хрумна да разбивате вратата! Ще съобщя на портиера.

— Добре — Лари запали цигара и влезе в асансьора. „Къде ли е отишла? На кого може да се е обадила? Сигурно е била страшно объркана. Какво ли ѝ е казала Дъсти? Подло същество! — Стисна юмруци. — Какво ѝ пречеше Джесика? Нищо не разбирам, но ми се иска да я убия. Горката Джеси, как ли се чувства сега? Сигурно ужасно ме мрази. Трябва да ѝ обясня. Господи, толкова я обичам! За нищо на света не бива да я загубя!“

Знаеше, че няма смисъл да се лута напосоки из града. Не познаваше приятелите ѝ. Спомняше си някое и друго име, което му бе споменавала, разказвайки разни истории. Но това бе всичко.

„Дали не е излязла да вечеря? Бих дал всичко, за да я намеря и да ѝ разкрия сърцето си. Дъсти сигурно е представила нещата по съвсем друг начин. Познавам я достатъчно добре.“

Седеше вече час в колата си, паркирана пред жилището на Джесика. Вглеждаше се във всички, които влизаха или излизаха, но тази, която чакаше, не беше сред тях. Реши да се прибере.

Луси му съобщи, че Дъсти отишла някъде, но това не го интересуваше. Съзнанието му бе ангажирано с мисли само за Джесика. До късно се опитваше да я открие по телефона, но напразно. Ставаше все по-нервен.

„Само да не се случи нещо лошо с нея! Ами ако в отчаянието си постъпи необмислено? — Веднага отхвърли тази мисъл. — Не, не е от този тип хора. По-скоро, в яда си би спала с друг, отколкото да посегне на живота си. Да спи с друг?! Господи! Тази проклета Дъсти!“ Колебаеше се дали да не отиде още веднъж до жилището на Джесика. Възможно бе портиерът да му даде някаква информация срещу някоя по-едра доларова банкнота. „А ако Джесика е решила да избяга от всичко, да изтрие всички спомени, свързани с Лос Анжелис, и да отиде при родителите си във Веб сити? — Лари се замисли. — Не, не би се върнала там. В малкия град тя никога не се е чувствала добре. Може би ще се прибере по-късно и ще я намеря...“

Но и след полунощ опитите му се оказаха напразни и постепенно започна да губи надежда. Притеснението му нарастваше с всеки изминат час. Познаваше я добре и можеше да си представи, колко разочарована и нещастна е в момента. Най-после си легна. Струваше му се, че няма да мигне тази нощ, но умората и напрежението надделяха и заспа.

Първата му мисъл на сутринта бе отново за Джесика. Грабна телефона и набра номера, но отсреща никой не вдигна слушалката. Луси му донесе закуската, но той почти не я докосна. Само изпи горещото кафе. От прислужницата разбра, че Дъсти все още спи. Поръчала била да я събудят в девет часа, защото в десет трябвало да бъде в студиото.

Щом го видя, Чарли заскача около него и получи помилване по гърба.

— Днес няма да излизаме, малкия. Нямам време за разходки. Трябва да намеря Джеси.

Но Чарли не се предаде. Хвана с лапи крака му. Лари бе принуден да отстъпи. Отвори задната врата и го пусна да се качи в купето. Чарли обичаше да се разхожда с автомобил. Правеше му страхотно удоволствие. Настаняваше се удобно до прозореца и не изпускаше нищо от погледа си.

Лари се отправи отново към „Чери авеню“ и паркира пред жилищната сграда. Кучето искаше да го последва, но резкият тон на стопанина му го накара да се върне на мястото си.

Десет минути по-късно Лари излизаше от блока с двайсет долара по-малко в джоба си, но затова пък знаеше къде е заминала Джесика. Настроението му видимо се бе подобрило. Сега беше само въпрос на време, кога отново ще я държи в прегръдките си. Нищо не бе в състояние да му попречи да потегли за Далас.

V

Джесика бе телефонирала на брат си и той я чакаше на летището. Беше приятно изненадан от нейното посещение.

Човек можеше да разпознае фермера Майк Колман от десет мили разстояние — дънки, карирана риза, кожени ботуши. Беше среден на ръст, със спортна фигура, загоряло лице и късо подстригана коса. Излъчваше жизненост и необикновена сила.

На път за фермата Джесика му разказа необикновеното си приключение и той веднага усети огорчението и разочарованието ѝ.

— Само ако не го обичах... Толкова съм объркана, че имам нужда от уравновесеността ти, Майк. Затова реших да дойда.

— Много правилно — отвърна брат ѝ. — Тук можеш да си починеш. Лорийн толкова ще се зарадва, като те види. Ще ти намерим и работа.

Джесика гледаше през страничното стъкло на колата.

— За работата не се притеснявам, но как да забравя Лари?

— В събота съм организирал парти с някои приятели.

— Няма да помогне, Майк. Така няма да престана да мисля за него. Аз го обичам, не разбираш ли! Звучи странно, но той сякаш е част от мен.

— Горката ми сестричка. Тогава наистина здравата си загазила.

— И аз така мисля.

Съпругата на Майк, Лорийн — елегантна блондинка — прегърна сърдечно зълва си. Радваше се да я види. Гостенката щеше да разнообрази сивото ѝ ежедневиe тук във фермата, далеч от шума на многолюдния Далас.

Племенникът на Джесика, петгодишният Дийн, се затича нетърпеливо към леля си, веднага щом я забеляза. Но остана разочарован, защото тя не го взе на ръце. Джесика бе толкова умислена, че забрави да го стори. За да изкупи „прегрешението“ си, обеща да му купи, каквото поиска, веднага щом се върне в града.

След обяда Майк тръгна с още няколко мъже из ранчото, чиято ограда трябваше да се поправи. Дийн заспа след дълги уговорки, а Джесика остана със зълва си на терасата на голямата къща.

Дълго време не бе валяло. Посевите бяха прегорели, духаше горещ, сух вятър.

Лорийн бе разбрала причината за неочакваното гостуване на Джесика, но не можеше да ѝ даде никакъв съвет. Съчувстваше ѝ с цялото си сърце и с удоволствие би ѝ помогнала, ако знаеше как. Но положението на снаха ѝ бе доста объркано. Явно бе, че не ѝ върви в любовта — нещо, което твърде много учудваше Лорийн, като наблюдаваше красивото момиче пред себе си. Бе забелязала, как въздейства на мъжете. Те просто си счупваха вратовете да се заглеждат подире ѝ.

Джесика седеше мрачна и рееше поглед из безкрайната степ. Кафето ѝ бе изстинало. Моби Дик, голямото бяло куче, приличащо на мечок, се приближи тромаво към нея и легна в краката ѝ. Почувства топлината му върху глезените си. Толкова потисната отдавна не бе се чувствала. Потисната и отчаяна.

Късният следобед прекара с Дийн, който донякъде успя да отклони мислите ѝ от Лари. А вечерта поседя с Майк и Лорийн на бутилка чудесно калифорнийско бяло вино.

После дойде нощта, самотна нощ в красивата стая за гости. Сухият, топъл въздух, който нахлуваше през прозореца, ѝ пречеше да заспи. Лежеше гола под завивките от сатен и непрекъснато се въртеше. Лари ужасно ѝ липсваше. Мислеше си за нощите с него, когато усещаше тялото му до своето, за нежните му прегръдки, последвани от дива страст... После изведнъж се сети за Дъсти и отново я обхвана гняв.

Едва призори, когато малко захладня, успя да заспи.

— Добро утро, сестричке. Ще поядиш ли с мен до пасището? — попита я Майк, когато слезе в голямата светла кухня.

Той държеше чаша силно кафе, а Лорийн шеташе около печката, приготвяйки палачинки. Сиропът бе вече на масата и Джесика за миг се върна в детството си.

— Защо не отидеш с брат си? — обади се Лорийн. — Винаги си била истинска амазонка.

Джесика седна до масата.

— Всъщност защо не?

— Чудесно! — усмихна се Майк доволно. — Ще ти се отрази добре свежият въздух.

Лорийн поднесе готовите палачинки и подкани Джесика да ги опита. Тя нямаше апетит, но не искаше да я обиди.

Слънчевите лъчи вече нахлуваха през прозореца.

— Прекрасно време! — отбеляза Майк. — Лятото не си отива бързо, но ужасно се нуждаем от дъжд.

— Ако искаш, утре може и да отидем до Далас. Трябва да напазарувам някои неща — Лорийн отметна кичур коса от челото си.

— Добре — отвърна ѝ кратко Джесика.

Тя се усмихна.

— Май не си във възторг от предложението ми.

— Остави я, Лори, знаеш, че в момента не е във форма. Но всичко ще се оправи. Имаш нужда от почивка няколко седмици, миличка — Майк погали сестра си по косата. — Тогава светът отново ще ти изглежда розов.

Джесика не изглеждаше никак окуражена.

Дийн влезе шумно и се затича към майка си.

— О, палачинки ли ще ядем?

— Досега игра с Моби Дик. Иди и си измий ръцете.

— Ах, пак ли трябва да си мия ръцете! — въздъхна палавникът.

Майк се засмя.

— Синът ни явно не е голям чистофайник.

— Но той е дете, с възрастта си ще се оправи.

— Страхувам се, че при него ще бъде дълъг процес.

Джесика изяде палачинката и допи кафето си. Погледна брат си и съпругата му. Между тях имаше нещо, което ги свързваше здраво и с годините укрепваше семейството им. За миг изпита завист, но същевременно се радваше на щастието им. Усмихна се.

— За какво мислиш? — любопитства Майк.

— Хубаво е при вас.

— О, мисля, че си възвръщаш формата — той остави чашата си.
— Тръгваме ли?

— Готова съм.

Джесика стана. Беше в джинси и червена тениска. Черната си коса бе прибрала на кок. Изглеждаше силна и решителна, когато не бе тъжна.

— Най-добре е да вземеш кобилката Беси — предложи ѝ Майк, докато излизаха от кухнята. — Тя е добре обзедена и ще се справиш лесно с нея.

— Отдавна не съм яздила.

— Това не се забравя.

Влязоха в обора и минути по-късно галопираха през пожълтялата трева.

Моби Дик залая, когато таксито спря пред къщата. И лаеше толкова силно, че Лорийн бе принудена да надзърне от прозореца на спалнята, където тъкмо застилаше леглата. Видя едър, тъмнорус мъж да слиза от колата и черно, с къдрава козина куче, което веднага се нахвърли върху тяхното. Побърза да слезе.

Дийн седеше на стъпалата пред къщата и, забелязвайки новопристигналите хукна към тях. Вдигна глава към мъжа, който приятелски му се усмихна.

— Ако търсите татко, той не е тук.

— Всъщност търся Джесика. Познаваш ли Джесика Колман?

— Ами да, тя ми е леля. Това нейното куче ли е?

— Вече да... Това е Чарли.

— Колко е сладък. Мога ли да го погаля?

— Не хапе.

Докато Дийн го галеше, Моби Дик тихо ръмжеше. Лорийн се появи на прага.

— Добър ден, госпожо! — поздрави гостът учтиво. — Казвам се Лари Фийлд и търся Джесика.

Тя го погледна изненадана, после се усмихна.

— Заповядайте, Лари — подаде му ръка. — Аз съм Лорийн, зълвата на Джесика.

— Къде е тя? Толкова е важно да говоря с нея.

Лорийн го покани с жест да влезе.

— Ще трябва да почакате малко — каза му, докато го въвеждаше в хола. — Джесика и Майк отидоха на пасището и преди обяд няма да се върнат. Мога ли да ви предложа нещо? Горещо кафе?

— Много мило, но не искам да ви затруднявам.

— Току-що го сварих. Аз съм страстна любителка на кафето и сутрин пия по няколко чаши. Всеки си има своя недостатък. Ще дойдете ли с мен в кухнята?

— С удоволствие.

Лари установи, че зълвата на Джесика е симпатична, мила жена. Без да се притеснява, я последва и седна. Тя веднага му сервира кафето.

— Джесика вече ни разказа за вас — поде Лорийн. — И мисля, че сте постъпил правилно, като дойдохте. — Напълни отново чашата си. — Сигурна съм, че ужасно ѝ липсват.

— Всичко се дължи на едно недоразумение. Знаете ли, аз обичам Джесика и точно затова съм тук.

— Разбирам. Тази сутрин Джесика беше много разстроена и ще бъде щастлива да ви види.

— И аз чакам този миг с нетърпение.

Дийн се появи на вратата заедно с Чарли.

— Той е жаден, мамо.

— Тогава ще му дадем вода.

Лорийн стана, напълни една купичка и я сложи пред кучето, което веднага залочи.

— Чарли е супер! — отбеляза хлапето и го погали.

— Взел сте го със себе си? — усмихна се Лорийн.

Лари си запали цигара.

— Не исках да го оставям с прислужницата. Ужасно е привързан към мен.

— Много е хубаво, че е тук — обади се Дийн. — Сега имаме две кучета. Световно!

Чарли бе уталожил жаждата си и гледаше Лари в очакване.

— Тичай навън, Чарли. Ще изкараш чудесна сутрин.

— Хайде ела! — Дийн му отвори вратата.

— Джесика е много особено момиче — продължи веднага темата Лорийн — и е много чувствителна.

— Знам — отвърна Лари. — Никога повече няма да я изоставя.

— Тя навярно може да се утеши, но когато човек обича някого и е останал разочарован, това е доста трудно.

— Не съм искал да я разочаровам. Желая я от все сърце и завинаги.

— Чудесно! Тя е много мила, Лари.

Лари се усмихна.

— Само най-после да се върне!

Лорийн погледна големия стенен часовник над печката.

— Скоро ще бъдат тук. Яздат вече цели три часа. Но ние обядваме по-късно. Да ви предложи ли нещо? Има палачинки от закуската и...

Той махна с ръка.

— Хапнах в самолета. Беше достатъчно.

Лорийн се засмя.

— Не беше ли вкусно?

— Може и така да се каже.

Тя напълни за пореден път чашата си и Лари пак се върна на мисълта, колко приятна е тази жена. Сега вече разбираше, защо Джесика е дошла именно тук.

— Мога ли да ви помогна с нещо, докато чакаме? — попита я, след като изпиха кафето си.

— О, в никакъв случай! — Лорийн стана. — Ето новите вестници. Ако искате, ще ви заведа на терасата. Ще се чувствате удобно там. Както ви казах, предполагам, че няма да се забавят още много.

Лари взе вестниците и я последва. Беше нервен и поглеждаше нетърпеливо в далечината, очаквайки да зърне стройната фигура на Джесика.

— Изглеждаш великолепно — каза Майк, докато язدهа обратно към фермата.

Беше почти един и половина.

— Лицето ти вече има излъчване на човек, който се чувства добре. Прав ли съм?

— Да — отвърна Джесика. — Ездата ми се отрази наистина добре. Тя трепна, като видя рошовото черно куче да тича насреща. Не

можа да повярва на очите си и дръпна рязко юздите на коня.

— Какво става? — попита брат й. — Какво търси чуждо куче тук?

— Но това е Чарли! — възкликна. — Господи, наистина е той!

Скочи от коня, грабна го и го притисна към себе си. Чарли скимтеше и я ближеше по бузата, въртейки опашка от радост.

— Няма ли най-последно да ми обясниш, какво става? — нетърпеливо повтори Майк.

Джесика остави Чарли на земята и той заскача покрай нея.

— Откога имаш куче, Джеси?

Тя буквално сияеше.

— Но това е кучето на Лари. Господи, и може да означава само едно!

Погледна към къщата.

— Ясно, дошъл е — Майк потърка замислено брадата си.

— Така мисля и аз — Джесика отново се качи на коня. — Трябва да побързам. Още не мога да повярвам, че наистина е дошъл.

Чарли изтичваше напред, после се връщаше, сякаш за да се убеди, че ездачите го следват. Стигнаха конюшните. Майк слезе пръв и подаде ръка на Джесика.

Идвам веднага — каза той. — Само да се погрижа за конете.

Но сестра му почти не го чу. Вече тичаше към къщата с Чарли. Лари дочу лая му и стана. Видя Джесика и се втурна към нея.

— О, Лари! — тя се хвърли в прегръдките му.

— Моята Джеси! — Лари я стискаше здраво и я целуваше.

— Как се озова тук? Господи, толкова съм развълнувана! Ти дойде!

Той я прегърна през раменете и й предаде разговора си с портиера, след което й разказа и за разправията си с Дъсти.

Лорийн излезе на терасата, забеляза двамата влюбени и се прибра отново. Не искаше да им пречи точно сега. Малко по-късно Майк влезе в кухнята и тя го информира за посещението на Лари.

— Двата трябва да си поговорят. Да ги оставим малко на спокойствие.

— Изглежда порядъчно момче — отбеляза Майк.

— Обича Джесика, това вече е ясно. Наистина се интересува от нея и няма да се учудя, ако тази история завърши пред олтара.

Майк извади каната с мляко от хладилника и си наля една чаша. Изгълта я жадно.

— Но първо господин Фийлд трябва да се разведе.

Лорийн се засмя.

— Няма да се забави много, струва ми се. Щом и двамата го искат, не е проблем.

— Щом го искат и двамата... — повтори той. — Но какво ще обядваме, скъпа?

— Дъсти сигурно е полудяла! — гневеше се Лари. Но ако си въобразява, че може да ни раздели, се лъже. Вече ѝ разясних това — той стисна ръката на Джесика. — Какво ще кажеш да се оженим?

Тя се ококори изненадана.

— Аз ѝ поисках развод, и то колкото се може по-бързо. Нека се върнем в Лос Анжелис, за да уредя нещата.

— Какво ще правя в Лос Анжелис? — проговори най-сетне Джесика. — За бракоразводния процес не съм необходима. Дъсти само ще се вбеси, като ме види. Няма смисъл.

— Значи трябва сам да се оправям.

— Не бих могла да ти помогна, разбери ме, Лари. Докато всичко се уреди, ще остана тук, при Майк и Лорийн. Мисля, че ще е по-добре.

— Значи трябва да се върна сам?

— Повярвай ми, така е по-добре — повтори тя.

Лари въздъхна.

— Във всеки случай, първо искам да говоря с теб. Мислех, че ще откача, когато разбрах, какво се е случило. Ах, тази Дъсти! Каква мръсница е само! И не съм наясно, защо е постъпила така. Да се говори за ревност е просто смешно. Била се почувствала измамена. Точно тя, която от самото начало флиртуваше с други мъже. Дявол знае, какво я е накарало да те изгони. Страшно съжалявам, Джеси!

— Нали вече всичко е минало и ти отново си при мен. Не мисли повече за това.

— Но аз бих се побъркал без теб.

Майк се появи на терасата и Джесика представи брат си на Лари. Двата мъже си стиснаха сърдечно ръцете.

— Надявам се, че ще ни погостувате няколко дни — рече Майк.
— Добре дошъл в нашия дом!

— Благодаря много. Но утре трябва да се връщам. Имам неотложна работа.

Майк се засмя.

— По гласа ви личи, че наистина е неотложна.

— Той ще се разведе и после ще се оженим — поясни му Джесика сияеща.

— Страхотна идея! — Майк потупа Лари по рамото. — Но мисля, че все пак трябва да похапнем преди стекът напълно да изстине. Тримата влязоха в трапезарията.

Масата бе красиво подредена. Дийн седеше на мястото си и гледаше любопитно Джесика и Лари. Вече втори гост пристигаше у тях, който също не го бе взел на ръце. Помисли си, че вече не разбира този свят на възрастните. Но все пак се утешаваше с присъствието на Чарли.

Джесика помогна на Лорийн да поднесе обяда. Майк разказваше за работите си във фермата, а съпругата му любопитстваше, какво се случва на една снимачна площадка. Лари с удоволствие ѝ обясняваше.

Беше почти четири часа, когато станаха от масата. Лорийн заяви, че отива да приготви за Лари втората стая за гости. Той имаше възражения, но не се осмели да ги изрече гласно.

„Но защо му е друга стая? — мислеше си и Джесика. — Нима и тази нощ ще прекарам без Лари?“. Струваше ѝ се, че седмици наред са били разделени.

В късния следобед двамата дълго се разхождаха. Моби Дик и Чарли ги следваха. В началото те не бяха дружелюбно настроени един към друг. Постепенно Чарли се предаде, показвайки, че Моби Дик има думата на своята територия и се сприятелиха.

— А ако Дъсти ти създаде проблеми? — попита Джесика. — Ако наистина те компрометира пред продуцентите.

— Може да се очаква от нея. Но мисля, че ще справя. Познавам един-двама, които, надявам се, няма да се повлияят от нея или от баща ѝ. За начало това стига, после ще се оправям сам.

— Не ми е необходим лукс.

Лари я притисна към себе си.

— Но няма да живеем и като несретници.

— Аз ще работя отново за теб, без да ми плащаш. Нали всичко ще бъде за нас двамата.

— Винаги съм знаел, че си прекрасно момиче — той я целуна нежно по челото.

— Ще успеем.

— Защо не те познавах преди пет години?

— Съдба... — Джесика се усмихна.

— Само да успея да се разведа.

— Ще можеш ли, ако Дъсти откаже да ти даде развод?

— Познавам един добър адвокат.

— Да не би случайно да е Оливър Рийд?

Лари се засмя.

— Да не съм луд. Не знам нищо за професионалните му качества, но като човек не ми е симпатичен. Как ще отида при адвокат, който те е изгонил от работа?!

След вечеря Лари и Джесика излязоха заедно от трапезарията. Майк стрелна с многозначителен поглед съпругата си. И двамата знаеха, че тази нощ само едната стая за гости ще бъде използвана.

Леглото бе тясно и трябваше да легнат плътно един до друг. С такова нетърпение бяха очаквали този момент...

Джесика погали силното му, мускулесто тяло. Веднага я побиха тръпки — както винаги, когато го докосваше. Устните му жадно търсеха нейните, а ръцете му галеха бедрата и гърдите ѝ. Не бързаха. Искаха да се наслаждат на нежностите при любовната игра. Лари целуваше цялото ѝ тяло. Започна от пръстите на ръцете, после се зае с раменете, шията ѝ, гърдите, корема. Спусна се по бедрото до пръстите на краката. Джесика тръпнеше като наелектризирана, усещайки разгарящия се огън на страстта. Той се заизкачва с устни нагоре, като отново подмина венериния ѝ хълм, заставяйки я да се задъхва от желание. Най-послед го докосна с език и Джесика разтвори бедра, за да го приеме.

Проникваше съвсем бавно, в топлата ѝ, влажна утроба. Едновременно вопъл на облекчение се изтръгна от гърлата им. Обляха ги мощни вълни на наслада. Отдаваха се изцяло на желанието си.

Джесика усети пожара, който постепенно обземаше цялото ѝ съществуване.

Почувствал приближаващата ѝ кулминация, Лари ускори тласъците си и я догони в мига на върховно блаженство. Джесика сподави вика, който напираше у нея и само изстена протяжно.

— Моето красиво, единствено, чудесно момиче! — прошепна ѝ той минута по-късно и отново впи устни в нейните.

— Ти ме влудяваш — отвърна му. — Просто не знам, какво става с мен...

— Искам да те любя цяла нощ, да те чувствам винаги при себе си.

— О, Лари, нека да го направим още веднъж! Струва ми се, че не съм получила достатъчно от теб.

Лари се засмя.

— Ще трябва да потърпиш малко, скъпа. Но ти обещавам тази нощ да те направя много щастлива.

Горещите му устни намериха пресъхналата ѝ от страст уста, а ръцете му загалиха стегнатите ѝ гърди. Новата вълна на възбуда не закъсня...

— Дълго ще помня тази нощ — въздъхна Джесика доволно, излизайки от банята. — Знаеш ли, че си фантастичен любовник?

Лари натисна малкото ѝ чипо носле.

Надявам се. И мисля, че никога не съм бил по-добър.

— А на мен никога не ми е било по-хубаво.

— Е, всичко зависи от леглото — пошегува се той.

Джесика се сгуши в постелята до него.

— Ако можехме да опитаме и на друго място...

— Нали вече се любихме в лодката?

— Като се оженим ще имаме най-голямата спалня в света.

Лари притисна към себе си голото ѝ тяло.

— О, съвсем нямаме нужда от толкова място.

— Ще имаме и огромна вана — тя го целуна по леко окосмените гърди. — Ще се къпем заедно.

— И ще стоим голи под душа — допълни Лари.

— Но първото си дете ще направим в леглото, както е редно, нали?

— Първото ни дете... — повтори той нежно. — Какво предпочиташ — момче или момиче?

— Какво можеш да правиш по-добре?

Лари се засмя.

— Не знам, още не съм опитвал. Ще бъде изненада.

— Нямам претенции.

И двамата замълчаха. Нощният, хладен въздух нахлуваше през отворения прозорец. Чуваше се далечният лай на куче. Плътно притиснати бавно се унесоха в сън.

Когато се събудиха слънцето отдавна бе изгряло.

VI

Лари чакаше вече половин час в ресторанта на булевард „Вашингтон“. Имаше среща с Дъсти. Изгаси поредната си цигара и отпи от чашата бърбън пред себе си. Сервитьорът приближи.

— Ще желаете ли нещо, сър?

— За момента не — измърмори той.

Вече започваше да се изнервя. В този момент Дъсти влезе в ресторанта. Носеше големи слънчеви очила и червена перука. Бежовият костюм ѝ стоеше отлично.

Тя се огледа, забеляза Лари и се запъти към него. Свали чантата от рамото си и седна.

— Съжалявам, че закъснях, но записите за рекламата продължиха твърде дълго. Ще ми поръчаш ли един бърбън?

— Разбира се — Лари махна на сервитьора.

— Къде беше вчера? Няколко пъти те търсих по телефона. И в студиото не те били виждали.

— Не се ли досети? Търсих Джесика и я намерих. А за да бъда по-точен, бях в Далас.

Дъсти въртеше нервно очилата си.

— Е, и?

— Мисля, че и двамата не желаем сцени, Дъсти. Нека уредим всичко по приятелски. Възнамерявам да се ожения за Джесика, но естествено първо трябва да се разведем, при това веднага. И за твое сведение, следобед имам среща с адвокатата си.

Дъсти барабанеше с лакираните си нокти по масата.

— Не, Лари, не желая да се развеждам. Точно сега не ми е до развод.

— Не става въпрос за това, до какво ти е в момента. Защиатавам собствените си интереси: искам Джесика, искам развод.

Келнерът донесе уискито, погледна въпросително Лари за нова поръчка, но тъй като не получи такава, се отдалечи отново.

— За развод е необходимо съгласието и на двамата — каза Дъсти.

— Невинаги. Адвокатът ми разясни някои положения. Ако непременно държиш да излязат найаве кирливите ти ризи, каквито знаеш, че имаш, нямам нищо против. Но мисля, че това няма да бъде от полза за прекрасната ти кариера.

Дъсти се изсмя злъчно.

— Не мислиш ли, че в момента ти ме изнудваш? Имаш намерение да ме провалиш, като направиш публично достойние личния ми живот? Няма да успееш, напротив! Хората знаят, че деветдесет процента от написаното по вестниците е лъжа. А и както винаги, ще бъде реклама за мен, а не за теб. Досега имам безупречна репутация. Ако разкажеш публично тайните ми от спалнята, това само ще придаде пикантен вкус на историята. Щом си решил, Лари, действай!

— Защо отказваш, Дъсти? Защо се опитваш да задържиш нещо, което отдавна не съществува? Нека говорим като разумни хора.

Тя взе чашата си и отпи:

— Искам да те имам, не разбираш ли? Когато се оженихме, бях сигурна, че никога няма да се разведем. Няма да те оставя да ме напуснеш.

— Но това е абсурдно! Защо трябва да продължаваме да живеем като чужди? Имам право на щастие, което няма да позволя да ми отнемеш.

— Пази се, Лари. Веднъж вече те предупредих. Ако започнеш делото, ще те съсипя, бъди сигурен. Защо да се развеждаме? Всичко вървеше отлично. Добре, може би не трябваше да изхвърлям Джесика. Но какво се е променило? Представи си, че може и да изпитвам ревност? Освен това, не ми се нрави двамата да се настаните в нашата къща...

— Къща, в която ти от дълго време не живееш.

— Пак започваш. Не разбирам, защо се нервираш. След десет дни отново ще съм в Ню Йорк. Тогава всичко може да продължи, както досега. Няма да идвам при теб и да ти преча.

— Не става въпрос за това, че ми пречиш. Искам да сме наясно. Необходим ми е развод, за да се оженя за Джесика.

Дъсти си запали цигара.

— Нека забравим този разговор — упорстваше тя. — Щом настояваш, ще изнеса багажа си и ще остана в Ню Йорк. Можеш да правиш тук, каквото си щеш заедно с твоята Джесика. Няма да се меся в отношенията ви. Само едно не искай от мен — развод.

— В три часа ще съм при адвоката си. Надявам се, да се споразумеем.

Дъсти се облегна назад.

— Какво ще правиш, когато вече никой не купува работите ти? Мислил ли си по този въпрос? Не се шегувам, повярвай ми. Наумя ли си нещо, върша го с цената на всичко. А смятам, че предложението ми е изгодно. Ще ви предоставя къщата и ще ви оставя на мира. Живей си така с тази Джесика, защо трябва да се жениш? Това е старомодно. Днес почти всички живеят заедно без брак.

— Няма да се откажа от намеренията си. Джесика и аз ще живеем, както се полага. Виждаш, че първият ми неуспешен опит в брака не ме е разочаровал дотолкова, че да не опитам отново. Няма никаква друга алтернатива. Не можеш да ме съблазниш с предложението си. Помолих те съвсем човешки да уточним условията на развода.

Дъсти загаси цигарата си.

— Ако това е всичко, което имаш да ми съобщиш, значи съм дошла напразно. Казах последната си дума и няма да я променя. Щом държиш за развод, ще си носиш последствията.

— Няма да ме уплашиш.

Дъсти се засмя и взе чантата си.

— Ще съжаляваш, обещавам ти.

— Каквото и да предприемеш, ще се справя.

Тя свали очилата си и го изгледа презрително с прозрачните си сини очи. Устните ѝ се разтеглиха в цинична усмивка.

— Свършено е с теб, Лари. Не забравяй това. Помисли, преди да отидеш при адвоката си. Направих ти предложение и разполагаш с още няколко часа да решиш. Ако все пак подадеш молба за развод, ще си най-големият идиот, когото съм срещала.

— В три часа!

Дъсти сложи очилата си, въртна се и тръгна към вратата. Лари я проследи с поглед, след което изпи на един дъх уискито си.

— Вчерашните снимки трябва да се повторят, Дъсти. Съжалявам!

Ричард Чандлър влезе в гримьорната и се облегна на тоалетката.

— Защо? — попита тя, грижливо нанасяйки туш по миглите си. Защо го казваш на мен, а не на режисьора?

— Мисля, че и аз имам нещо общо с тази работа — отвърна Ричард и се засмя. — В крайна сметка, аз съм продуцентът.

— И защо се налага да снимаме отново?

— Защото многоуважаемият ти партньор Джон Бърнс смята, че в кариерия си жакет изглеждал като средно голям слон. Снощи видял някои от снимките и е страшно недоволен.

Дъсти удари с длан по масата.

— Как може да е толкова суетен! Не се издържа вече! Това означава, че трябва още най-малко два дни да снимаме, а следователно и да кисна в тази проклета Калифорния.

— Хей, малката, какво ти става? Не съм те виждал такава. Напълно си излязла из релси. Толкова ли ти липсва Ню Йорк?

Дъсти смачка ядосано хартиената носна кърпичка, която извади от кутията пред себе си.

— И пет пари не давам за Лос Анжелис.

— Въпреки това, ще трябва да останеш. Ще снимаме утре сутринта от осем часа. Бъди готова.

— Осем часа! — изфуча тя. — Господи, толкова рано! Защо винаги снимате така? Това означава, че в шест часа трябва да съм в студиото. Знаеш процедурите — прически, гримове... Но това не е новост за теб, Ричард.

— Благодарни на Джон. Честно казано, Дъсти, той има право. На кого всъщност му хрумна идеята да бъде с този смахнат жакет? Напоследък има проблеми с фигурата си и с тези големи карета... Разбирам го.

— А аз как съм? Не съм се гледала.

Дъсти се облегна и кръстоса красивите си крака така, че белият ѝ халат се разтвори доста над коленете ѝ.

Ричард загледа босите ѝ крака, лакираните ѝ нокти, показващи се от сребристите сандали. Ако халатът ѝ се отвореше още малко, може би щяха да се видят и бикините ѝ, ако изобщо имаше такива. Помисли

си, че Дъсти навярно имаше склонност към нимфомания. Изглежда слуховете, които се носеха за нея и многобройните ѝ любовници, не бяха съвсем измислени. В някои от тях имаше голяма доза истина. Тя му се усмихваше прелъстително.

— Е, как бях? — повтори. — Добре ли съм излязла?

— Разбира се. Ти винаги изглеждаш добре, Дъсти. Чудесна си и много фотогенична.

— И въпреки това, ще трябва да снимаме отново. Ах, този Джон Бърнс!

— Мисля, че двамата си подхождате, а и той е влюбен в теб, нали?

Дъсти сви рамене.

— Възможно е, но ми е напълно безразличен.

Ричард се засмя.

— Любовните ви сцени са като истински.

— Глупаво е, Ричард. Та аз съм артистка. Би било по-хубаво, ако не участвам в такива сцени.

— Окей! Това си е твоя работа и изобщо не ме засяга. Вече ти казах, защо съм дошъл. Утре точно в осем — завърши той и напусна гримьорната.

Посещението му бе причина Дъсти отново да се разгневи. Възнамеряваше да вземе следобедния самолет за Ню Йорк, беше си резервирала и билет. А сега се объркаха всичките ѝ планове и трябваше да се върне в тази проклета къща в Санта Моника, където вероятно щеше да се срещне с Лари. Надяваше се да е отишъл отново в Далас. Не ѝ се искаше пак да се карат. „Дали говореше истината в ресторанта? Дали ще заведе дело за развод? Може би ще получа известие от адвокатата му... Но ако това се случи поемам инициативата в свои ръце. Ричард ще бъде първият, с когото ще разговарям. Той ще е на моя страна. Имам зад гърба си толкова филми. Аз съм суперзвезда в бранша и мога да поставям условия.“

Тъкмо се канеше да се преоблича, когато вратата се отвори и отново се появи Ричард.

— Исках да ти напомня, за партито следващата седмица у господин Уорнър. Трябва на всяка цена да отидеш, Дъсти. Уорнър те очаква. Знаеш, че има слабост към теб. Вземи и Лари.

— Дума да не става! — отвърна му рязко. — Вече нямам нищо общо с него и ако дойда на това скучно парти, ще бъда сама.

Ричард вдигна учудено вежди.

— Война на всички фронтове?

— Приключила съм с него и мисля, че и ти трябва да направиш същото. Сценариите му не са нещо особено, знаеш го. Във всеки случай, аз няма да се снимам повече в негови филми. Категорично го заявявам. Наситих се на блудкавите му истории, а той никога няма да измисли нещо разумно. Дойде време да слезе на земята.

Ричард скръсти ръце.

— Това ултиматум ли е?

Дъсти отново „извади“ прелъстителната си усмивка.

— Давам ти сигнал за старт. Засега е само предупреждение.

— Добре, скъпа, знаеш, че за теб съм готов на всичко.

— Това и очаквам, Ричард.

— Петък вечерта в осем. Не забравяй, ще те чакаме. Ела и достави радост на стария.

— Разчитай на мен. Но очаквам подобен жест и от твоя страна.

Ричард излезе.

Дъсти облече светлосинята си рокля. На вратата се почука и влезе партньорът ѝ Джон Бърнс. Беше едър, представителен мъж около трийсетте, който се опитваше да скрие по изпъкналия си корем със свободно падащ сив блузон.

Тя го изгледа студено.

— Заради теб ще трябва да удължа престоя си тук.

— Съжалявам, мила, но ако снощи бе видяла снимките, щеше да ме разбереш. Просто не мога да разочаровам така почитателите си.

— Почитателите ти! — Дъсти отметна назад светлорусата си коса. — Тримата или четирима, които все още имаш, и без това няма да отидат на кино. Ще стоят пред телевизора и ще гледат „Висше общество“, а в него ти не участваш.

— Защо си толкова злобна, скъпа? Знаем, че не мога да се меря с теб по брой на фенове. Ти дори си имаш и секретарка в Ню Йорк, която обработва писмата, получени от тях.

— Точно така. Но защо дойде, Джон? Каниш се нещо специално ли да ми съобщиш?

— Исках да те поканя на вечеря. Мислех си, че може би скучаеш в Лос Анжелис, където си принудена да останеш още един-два дни.

Дъсти оправи пред огледалото широкополата си бяла шапка, която засенчваше половината от лицето ѝ и му придаваше загадъчен вид.

— Можем да отидем в „Романов“ — предложи Джон.

Тя се намръщи.

— Не и там. Пълно е с разни познати. Не обичам тези известни ресторанти.

— Това означава ли, че по принцип не отхвърляш предложението ми?

— Точно така — отвърна Дъсти.

Изведнъж ѝ хрумна идея.

— Вечерята можем винаги да я обсъдим, но какво ще кажеш да пийнем по нещо вкъщи?

— В Санта Моника ли?

— Да. Барът ни винаги е добре зареден.

— А Лари?

— Не ставай глупав, Джон. Знаеш, как стоят нещата между нас. Освен това, предполагам, че ще го няма. Е?

Джон прокара пръсти през гъстата си черна коса.

— Щом настояваш... Бих отишъл и в ада, ако съм сигурен, че ще те срещна там.

Дъсти се изсмя иронично.

— Не мога да искам чак толкова от теб.

Той я прегърна през раменете, възнамерявайки да я целуне, но Дъсти се извърна.

— Какво означава това? — попита го с леден глас.

— Луд съм по теб. Ти си най-възбуждащата жена, която съм срещал. Можеш да не бъдеш толкова студена, колкото изглеждаш.

— Свали си ръцете!

Джон въздъхна, бръкна в джоба си и извади цигари. Нервно запали една.

— Опасявам се, че си играеш с мен, Дъсти. Любовната ни сцена вчера...

Тя отново се засмя, прибирайки косата си под шапката.

— Колко дълго си в бранша?

— Вчера беше нещо различно.

— Не си въобразявай, Джон. Играх добре, това е всичко.

Дъсти посегна към ръкавиците и чантата си. Джон не я изпускате от очи.

— Имам нужда от теб — промълви той нерешително. — Не виждаш ли, че се побърквам от страст и копнеж?

Дъсти го изгледа продължително.

— Нещастната любов изтерзава, а това ще се отрази добре на фигурата ти.

— Жестока си — измърмори Джон. — Един ден някой ще те убие, защото ще е загубил разсъдъка си по теб. Ако не беше дяволски красива и съблазнителна...

Тя затвори вратата на гардероба.

— До довечера.

И излезе.

Джон остана още малко в гримьорната. Загаси цигарата си в пепелника. Забеляза халата ѝ, хвърлен небрежно на един стол. Взе го и вдъхна с копнеж парфюма ѝ.

VII

Джесика чакаше нетърпеливо обаждането на Лари. Откакто се бе върнал в Лос Анжелис, говореха съвсем накратко. Той беше много зает. Уреждаше развода и непрекъснато ходеше при адвокатата си. „Дъсти не е могла да му попречи.“ Изведнъж Джесика си представи щастливото бъдеще с него. „С удоволствие бих живяла с Лари в Лос Анжелис.“ Но добре осъзнаваше, че засега е по-добре да бъде извън играта. „Нека първо уреди нещата с адвокатата си. Няма да се намесвам. Кой знае Дъсти, как би реагирала, като ме види.“

Този следобед прекара с Дийн и двете кучета. Лари бе оставил Чарли при нея. Слънцето вече залязваше, когато се върна във фермата. Лорийн бе поканила няколко гости за вечеря и все още се суетеше в кухнята.

— Мога ли да ти помогна? — попита Джесика.

— Би било много мило да приготвиш гарнитурата за рибата. Салатата и доматиите са ей там.

— Ще се опитам, въпреки че нямам много опит в тази област.

Телефонът звънна.

— Вдигни го — рече ѝ Лорийн. — Може би е за теб. Надявам се, че семейство Брандънс няма да се откажат, иначе ще се чудя какво да правя с тази грамада от храна и напитки.

Джесика изтича в коридора. Наистина беше Лари.

— Ще се постарая в края на седмицата да бъда отново при теб, скъпа — каза ѝ той. — Но засега не съм съвсем сигурен. Трябва отново да говоря с адвокатата си.

— Как реагира Дъсти?

— Тя, разбира се, е против развода. Не се отказва от нищо, което притежава. Но нейното съгласие не ми е необходимо. Поне така твърди господин Питърс. Развод ще има, само че ако Дъсти продължава да отказва, срокът вероятно ще се удължи. Нека запазим още малко търпение, Джесика.

— Тя в Ню Йорк ли е?

— Все още е тук. Имаше проблеми със снимките и ще остане няколко дни по-дълго.

— Ще се опита да те разубеди — рече колебливо Джесика, но в следващия миг чу смеха му.

— Няма да успее, не се страхувай. Само ако знаеш, колко ми липсваш!

— Знам как се чувстваш — отвърна му тихо. — При мен не е по-различно. Да можеш поне да те докосна...

— Нека не мислим сега за това. В началото на седмицата ще се видим отново. Не би било добре, ако дойдеш по-рано. Дъсти ще експлодира. И без това е трудно да се общува с нея. Разминаваме се, доколкото е възможно, но ако случайно се срещнем винаги спорим.

— Бедничкият! — гласът на Джесика бе пълен със съчувствие. — Защо просто не дойдеш тук? Майк и Лорийн биха се радвали. Гостоприемни са, а и ти им харесваш. Тук ще можеш да работиш на спокойствие.

— Може би ще приема поканата, но имам още малко работа. През следващите дни не мога и да си помисля за Далас. Има неща, които не се вършат от разстояние.

— Ще те чакам. Ще те чакам с нетърпение, Лари!

Обеща да ѝ се обади. Джесика се върна в кухнята помръкнала. Лорийн веднага забеляза лошото ѝ настроение.

— Лари няма да дойде през уикенда, познах ли?

Джесика кимна и ѝ описа накратко ситуацията.

— Лари има право. Когато става дума за развод, трябва много неща да се обсъдят, и то лично.

— Може би ще дойде другата седмица. Надявам се, че няма да ви притеснява.

— Винаги е добре дошъл. Той е симпатично момче, а и ще става твой съпруг. Значи вече почти принадлежи към нашата фамилия. Ще се радваме, ако дойде и остане по-дълго. Има достатъчно място.

— Много си мила, Лорийн — отвърна Джесика и започна да сервира гарнитурата.

— Не бъди потисната, всичко ще се оправи. Един ден ще бъдеш мисис Фийлд и няма да си спомняш, какво се е случило.

Джесика се усмихна:

— Вдъхваш ми смелост, Лорийн, но се страхувам. Страхувам се от Дъсти. Тя е толкова непредсказуема. Иска да задържи Лари, въпреки че той не означава нищо за нея.

— Глупаво е.

— Но е факт. Освен това, няма ни най-малко основание да претендира за вяност. Не разбирам, защо непременно иска да е обвързана с Лари. Двамата вече нямат нищо общо.

— Има такива жени.

— Струва ми се, че тази Дъсти е за психиатър.

— Прекарала е живота си в разкош и бързо е направила кариера. Може би затова е такава.

— Винаги ще сменям канала, щом я видя на екрана.

Джесика се засмя.

— Това изобщо не би я разтревожило. Само да не се меси в работите на Лари. Заплашила е, че ще го провали.

— В яда си човек изрича всичко. Или както казваше баба, „нищо не се яде толкова горещо, колкото се готви.“

Джесика въздъхна дълбоко, подреждайки нарязания магданоз в средата на платото.

— Дъсти си е Дъсти. Тя ще направи, каквото си науми. Затова се страхувам за Лари. Той е чувствителен, както всички хора на изкуството. Дори да не му личи външно. Ако изведнъж спре да получава поръчки...

— Талантът, винаги си казва думата — заключи Лорийн.

— Не! — Джесика поклати глава. — В днешно време не е така. Без протекции си загубен. Дори и в Холивуд. Всички търсят Дъсти, но никой не се интересува от Лари. Бог знае дали щяха да приемат сценариите му, ако не беше женен за нея! Разказвал ми е много за себе си, дори как години наред напразно е обикалял с ръкописите си. После е срещнал Дъсти и всичко се е променило.

— Но междувременно си е създал име.

— Аз съм убедена, че е талантлив. Просто трябва да му се даде шанс.

Джесика отиде на мивката и изми ръцете си. Лорийн я прегърна.

— Ще успее, сигурна съм. А сега престани да мислиш за това. Каквото има да става, ще стане.

Дъсти получи първото съобщение от адвоката на Лари и започна да действа. Отново го предупреди, но той не искаше и да чуе за нея. Бе решена на всичко, за да го унищожи. Не желаше развод и се вбесяваше при мисълта, че рано или късно ще се стигне до това. „Лари ще си плати!“ Отмъщението бе предварително планирано. Телефонира на агентите си в Ню Йорк и на мениджъра си в Бевърли Хилс, за да им даде точни указания. Нямаше да участва в нито един филм или телевизионно предаване, свързани по някакъв начин с Лари. Който купуваше от него, ще трябваше да се откаже от нея. По този въпрос бе непреклонна. Обади се на баща си, оплака му се от Лари и, естествено, така представи нещата, че го спечели на своя страна. Баща ѝ също реши, че зет му трябва да бъде наказан.

„Как може да се развежда с такава прекрасна жена като теб. Та това е върхът на неблагодарността!“ Обеща на Дъсти да стори всичко възможно плановете ѝ да успеят. А влиятелната му ръка се протягаше доста надалеч. „Дъщеря ми не е коя да е! Тя е отрупана с предложения. Репортерите се избиват, кой по-напред да вземе интервю от нея. Чрез сензационните телевизионни филми, в които играе главната роля, стана популярна в Европа, Австралия, Азия. От такава жена никой не би трябвало да иска развод!“

Дъсти напусна вилата в Санта Моника, вземайки част от багажа си. Премести се в луксозното бунгало, което преди няколко години бе купила на океанския бряг в Малибу. В началото на съвместния си живот с Лари прекарваха всяко лято там. По-късно той предпочете да работи в Санта Моника, а Дъсти така или иначе повечето време бе на път.

Напоследък непрекъснато нервничеше, защото знаеше, че историята около развода ѝ скоро щеше да изпълни страниците на всички вестници. А в нейните очи това означаваше унижение — чувство непознато и неприсъщо за нея.

Джон Бърнс продължаваше да я ухажва настоятелно и в яда си тя потърси утеха в прегръдките му. Щом като я облада веднъж Джон вече не я изпускаше от погледа си и използваше всички средства, да я вкара отново в леглото си. Това не ѝ се харесваше. Ядосваше се още повече при мисълта, че изведнъж е станала толкова уязвима. Мъже, които лягаха в краката ѝ и бяха готови да изпълнят всяко нейно желание, които се оставяха да ги командва като кучета, не представляваха

никакъв интерес за госпожа Фийлд. Джон не разбираше това. След една бурна нощ с нея си бе въобразил, че тя изцяло му принадлежи. Но скоро установи, че се лъже. И въпреки всичко, бе толкова лудо влюбен, че се бе превърнал в неин роб.

Дъсти също си нае адвокат. „Щом Лари е решил да ме злепоставя публично, аз няма да падна по-долу.“ Най-добрият и най-скъп адвокат в Лос Анжелис бе работил често за нея, когато се касаеше за различни договори, в които актрисата искаше деликатно да постави условията си.

Професионалните ѝ задължения я принудиха да се върне в Ню Йорк, но не остана задълго там. Върна се в Лос Анжелис, където можеше лично да съблюдава, как се изпълняват указанията ѝ, свързани с Лари. Искаше да го провали на всяка цена и реализираше стриктно плана си.

Джон отново я посети. Той не я остави на спокойствие, докато Дъсти явно не му покаже, че ѝ е дошло до гуша от него, и че ѝ досажда. Оскърби го и го нарани дълбоко, но Джон просто не можеше и да си помисли, че няма да я вижда. Тя започна да го мрази.

От разговора си с Ричард Чандлър относно новия си сценарий Лари разбра, как стоят нещата.

— Не мога да го купя, съжалявам — заяви му направо продуцентът. — Заповед отгоре. Историята ти просто не се харесва вече. С предплатата, която си получил, нашите задължения се изчерпват.

— Но това е лудост! Сценарият бе приет от самото начало.

— Някога — вметна Ричард. — Мненията се променят. Наистина съжалявам, Хари. Можеш да опиташ да го пласираш на друго място. За нас вече не представлява интерес.

Бе сигурен, че дължи този отказ на Дъсти, Знаеше също, че не би могъл да отиде в Далас, защото му се отваряше ужасно много работа, ако не искаше да загуби почва под краката си. Телефонира на Джесика и я помоли да се върне с Чарли. Тя се притесни, разбрала затрудненията, засягащи работата му. Знаеше, че зад всичко това стои Дъсти. Трябваше да се върне и да подкрепи човека, когото обичаше и който в момента бе толкова отчаян.

Беше страхотно горещ следобед, когато Джесика и Чарли пристигнаха в Лос Анжелис. Лари ги посрещна на летището. След бурните поздравии отпътуваха за Санта Моника. Както обикновено, Чарли се настани на задната седалка до прозореца. Джесика нервно пушеше цигара.

— Надявам се, да не съм аз причината за цялата тази бъркотия — рече унило.

Лари стисна ръката ѝ.

— Никога повече не си го помисляй, скъпа. Все някога трябваше да се разведе. Какъв смисъл имаше бракът ми?

— Но какво ще правиш занапред?

Той мрачно се взираше в пътя.

— През следващите седмици може да си изтъркам обувките, но ще продам сценария си, въпреки че това не би ми донесло особен успех. Щом Дъсти се заеме с нещо, довършва го докрай. А ми обеща, че ако поискам развод, за мен няма повече място под слънцето. В това отношение трябва да ѝ вярвам.

— Как може да има такива хора? Някои от продуцентите не са ли ти приятели? Няма ли кой да застане на твоя страна?

Лари се усмихна тъжно.

— Дъсти е звезда. Каквото поиска, плаща и го получава. Всички се интересуват от нея, не от мен. Винаги е било така. Но не се обиждам.

— Нали все пак трябва да живееш, Лари?

— На първо време няма да умра от глад. Имам някакви спестявания, а и вилата в Санта Моника е моя. Ще преживея няколко месеца. Знам, че ще минат бързо, а влиянието на Дъсти ще продължи дълго, но...

— Ще се оправим все някак си — Джесика въздъхна дълбоко. — Ще видиш, Лари, че ще успееш. Можеш да напишеш сценария, за който винаги си мечтал.

— А когато го завърша?

— Талантът си остава вечен. Някой ден и Дъсти ще разбере това. Само не губи кураж. Трябва да продължиш. Може би е по-добре, че стана така. Доста време писа сценарии, които не ти се нравеха, нали?

— О, ако не беше ти, Джесика! — Лари поднесе ръката ѝ към устните си.

— Обичам те, това е всичко.

В тягостно настроение пристигнаха във вилата. Чарли веднага последва Луси, която му приготвяше храна в кухнята, а Лари и Джесика влязоха във всекидневната.

Завесите бяха спуснати, бе хладно и почти тъмно. Джесика изведнъж усети сладникавия аромат от парфюма на Дъсти. Стана ѝ неприятно. Не харесваше повече тази къща, навяваща толкова неприятни спомени на Лари. „Може би един ден ще успея да го склоня да я продаде. Наоколо има толкова красиви кътчета. Винаги съм мечтала да живея в Санта Барбара.“

— Да отидем на плажа — предложи тя. — Ще се разхождаме дълго, докато се смрачи. Вечер там е безлюдно.

Лари мълчаливо кимна. Оставиха Чарли при Луси и излязоха.

Вълните се разбиваха шумно и равномерно о брега. Ръка за ръка двамата вървяха бавно по белия пясък. Наоколо не се виждаше жива душа. Чуваше се само свистенето на вятъра и шумът на океана. Въздухът бе прохладен и свеж.

— Толкова се радвам, че отново си при мен — обади се Лари. — Ужасно ми липсваше, Джеси!

Спря се и я притегли към себе си. Усещаше тялото ѝ под дланите си. Целуна я страстно. Не се бяха виждали доста дни и горещият им копнеж един за друг ги изпепеляваше.

— Винаги ще те обичам. Докато съм жив.

Очите на Джесика проблясваха влюбено, а устните ѝ бяха влажни. Седнаха на пясъка и се загледаха във вълните.

— Само да получа развод и ще се оженим. Искам те... Но ще си вземеш ли за съпруг мъж, който няма никакви професионални успехи?

— Как можеш да говориш така? Та аз те обичам, Лари!

Погледите им се срещнаха. Джесика трепна, усетила пръстите му, пролазващи нагоре по бедрото ѝ.

— Покажи ми колко ме обичаш. Покажи ми сега!...

Тя се озърна на всички страни. Не се виждаше никой, нито по плажа, нито във водата. С лека въздишка се отпусна по гръб и след секунда Лари бе върху нея. Милвайки раменете ѝ, той заразкопчава роклята ѝ. Коприненият ѝ сутиен го възбуди още повече. Под него напиреха с готовност щръкналите връхчета на гърдите ѝ. Ръката му бавно се спусна надолу, мушна се под бикините ѝ и се спря на

набъбналия ѝ клитор. Джесика тръпнеше от желание. След цяла вечност на сладостно мъчение Лари проникна в нея. От гърдите ѝ се изтръгна неистов стон от възторг. Телата им се сляха в живо, пулсиращо кълбо и реалният свят изчезна за тях.

— Толкова си нежна и всеотдайна — шепнеше ѝ Лари по-късно, лежейки в блажена изнемога до все още тръпнещото ѝ тяло. — Никога не искам да те загубя. Имам нужда от теб.

Джесика се надвеси над него и го целуна нежно. После погали с гърдите си потното му лице.

— Аз също, Лари.

Останаха на плажа, докато нощта ги приюти във виолетовите си пазви.

Луси се учуди, като ги видя да се прибират толкова късно, но не попита нищо. Чарли, който се мотаеше в градината, се хвърли с радостен лай към тях.

— Всичко може да е толкова хубаво! — каза Джесика, слизайки от горния етаж, след като си бе взела душ и се бе преоблякла. — Защо нямаме късмет?

— Не се притеснявай, скъпа — отвърна ѝ Лари. — Знаем, че се обичаме и това ни стига.

— Само като се сетя, как се срещнахме...

— Беше почти гола, когато дойде при мен. Кой би могъл да устои на такова изкушение!

— Но в началото не бе същото.

— Не. Беше много по-силно и ти знаеш това.

И двамата се засмяха.

— Да пием по нещо преди вечеря — предложи Джесика. — Да направя ли водка с лимон?

— Каквото пожелаеш, скъпа.

Чарли наостри уши и изтича към терасата, чиято врата бе широко отворена. С един скок се озова в градината и изчезна сред тропическите храсти.

Джесика, която тъкмо приготвяше коктейлите на бара, го проследи с поглед.

— На Чарли може би му липсва Дъсти.

— Не мисля, че тя го харесваше. Винаги се страхуваше, че ще внесе бактерии в къщата. Къпеше го всеки ден и го дезинфекцираше непрекъснато.

Джесика поклати глава и поднесе напитките.

— Кучето си е куче.

— Именно. Но Дъсти не може да осъзнае това. Всъщност Чарли винаги е бил мой, а сега вече е наш. Старият немирник веднага те хареса. Изглежда разбира, че сега принадлежиш на този дом. И ми се струва, че е много доволен.

— Само всичко да мине — въздъхна тя. — Да се оправиш най-сетне с развода.

— Ще бъде трудно, но ще спечеля. Никога не съм се плашил от трудности. Ще издържим, не се безпокой.

Телефонът в коридора иззвъня. Джесика погледна Лари въпросително, но той вдигна рамене.

— Кой може да е? Във всеки случай, не са от някое студио, което иска да купи сценария ми.

Луси Милър вдигна слушалката и миг след това се появи на вратата.

— Жена ви, господин Фийлд.

Джесика отпи от питието си и се закашля. Лари се поколеба. Прислужницата търпеливо чакаше.

— Казахте ли й, че съм си вкъщи? — попита я той.

Луси кимна.

— Не знаех...

— Добре, добре.

Лари стана и излезе в коридора. Джесика запали цигара и отметна назад тъмната си коса. Изглеждаше очарователна в огненочервената си рокля, която правеше доста съблазнителна безупречната ѝ фигура. Бе свъсила вежди. „Какво можеше да иска Дъсти от него?“

Той се върна. Беше ядосан и нещастен. Джесика го гледеше безмълвно.

— Искате да говори с мен още тази вечер.

— Касае се за развода ли?

Лари кимна.

— И по-точно за пари.

— Защо не уреди въпроса чрез адвоката си? И защо непременно иска да те види сега?

— Не знам, но щом си науми нещо, веднага го върши.

— Трябва да отидеш при нея. Ще бъде по-добре да поговорите приятелски.

Лари се засмя невесело и извади цигара.

— Не мога да си го представя как ще стане. Дъсти използва груби удари. Няма аз да съм първата ѝ жертва. Но не ще отстъпя!

— Любезна ли беше по телефона?

— Стори ми се, че е пияна.

— Е, в края на краищата, и ние решихме да пийнем преди вечеря.

— Нямах предвид точно това. Трябва да е изпила доста. По дяволите! Има склонност към проклетото мартини.

— Малибу е доста далеч.

— Твърдо ли си решила да не идваш с мен? — Лари я прегърна.

— Страх ме е винаги, когато отиваш при нея.

— Не ме чака с пистолет в ръка. Няма смелост за подобно нещо.

— Не се оставяй да те примами, Лари.

— Как да те разбирам?

Джесика поклати глава.

— Знаеш, какво имам предвид. Сигурна съм, че ти е скроила номер. Пази се.

— Ще се пазя от нея като от чума — обеща Лари и я целуна.

Пет минути по-късно излезе от къщата и се качи в колата си. Чарли се затича след него, но този път не бе взет. Въпреки призивите на Джесика, той се върна, едва когато стопанинът му зави зад ъгъла.

Джесика чакаше. Вече беше почти полунощ, а Лари все още го нямаше. Мисис Милър отдавна си бе заминала. Чарли спеше пред камината. За да се разсее, включи телевизора. Без нищо да привлече вниманието ѝ, сменяше непрекъснато каналите. Гледа част от някакво скучно шоу, после стар уестърн. С по-голям интерес се заслуша в новините, но скоро и те ѝ омръзнаха. Изключи приемника и излезе на терасата. Чарли вдигна глава, погледна я лениво, но не си направи усилията да я последва.

Беше захладняло. Вятърът свиреше в дългите листа на палмите, в далечината тънеше океанът, а на небето бе увиснала бледа луна.

„Защо се безпокоя толкова? Няма причина. Лари сигурно всеки момент ще се върне. От Малибу до тук са няколко мили. Този мой страх...“ Не знаеше как да го преодолее. Опита се сама да се успокои. „Нищо лошо не се е случило. Дъсти, както обикновено, ще спори, но Лари няма да ѝ отстъпи. Той няма повече нерви да се разправя с нея. Беше пияна, когато му се обади, освен това може да е научила, че съм тук и да е искала да ни попречи.“ Тази мисъл я поутеша. Влезе вътре и затвори вратата към терасата. Чарли се прозина и отпусна отново глава. Джесика отиде при него и го помилва. Той тихичко проскимтя от доволство.

Мисис Милър тъкмо бе приготвила вечерята, когато телефонът беше иззвънял. Но пастетът на фурна вече бе изстинал и изглеждаше някак неапетитно. Пък и на Джесика съвсем не ѝ беше до ядене. „Къде се бави Лари?“ Тя се върна във всекидневната и запали поредната цигара. Първата вечер след дългата раздяла си я бе представяла по съвсем друг начин. „Тази проклета Дъсти!“

Чу шум от автомобил и не след дълго се появи Лари. Джесика се хвърли в прегръдките му и го целуна.

— Всичко наред ли е?!

— Ставаше въпрос за къщата в Малибу. Но защо да те отегчавам с такива подробности, мила? Дъсти просто бе жалка. Така се беше напила, че ругаеше като в най-добрите си драматични сцени — засмя се той.

— А ти?

— Казах ѝ да престане с този театър, тъй като около нас няма камери. Дъсти, естествено, реагира в присъщия си стил. Учудих се, че не хвърли някоя чаша по мен.

— Не бива да я дразниш.

— Нямах друг избор.

— Спомена ли тя нещо за мен?

— Да оставим това, скъпа. Мисля, че темата не е особено приятна и за двамата ни. Всъщност, пътуването ми до Малибу беше съвсем излишно. Дъсти е била и си остава ексцентричка, егоистична душа. Но едно е сигурно — няма да миряса, докато не ми отнеме късчета хляб.

— Какво ще спечели от това?

Джесика отиде до бара и напълни отново чашите им.

— Е, прекалено много очакваш да знам. Нямам способността да чета чужди мисли. Иска да си отмъсти, това е.

— Глупаво е и дребнаво.

Лари кимна в знак на съгласие.

— Дълго ли ще продължава тази игра? Нямах ли предчувствието, че ще ти се обади отново?

— Казах ѝ ясно и точно, че искам всичко да се урежда чрез адвокатите ни. Писна ми. Нямам намерение да слушам повече злобните ѝ ругатни. Не разбирам, защо постъпва така. Та тя има всичко, каквото човек би желал: пари, слава, престиж. Прочута е и много хора я уважават. Господ знае, защо толкова я вбесява фактът, че искам развод.

Джесика се усмихна.

— Това е въпрос на собственост. Тя не иска да те притежавам аз.

— Но никога няма да може да ме има, дори с всичките си пари и слава. Ще бъдем заедно, Джеси, и Дъсти ми е безразлична, каквото и да измисли. Ще кажа на мисис Милър, че за нея ме няма вкъщи. Разбира се, бих се радвал, ако можехме да се разберем човешки, като приятели, но тази вечер се убедих, че това е невъзможно. А аз не желая да играя по свирката ѝ. Тези времена отминаха.

— Не мисли повече за нея. Нали сме заедно, не е ли чудесно? Джесика се сгуши в него.

Лари вдигна чашата си и отпи голяма глътка.

Луси изруга тихо, когато отиде да вземе вестника. Винаги едно и също! Колко пъти бе казвала на това момче, че за пощата има кутия. Но то си знаеше своето — пътьом и съвсем небрежно хвърляше сутрешния вестник върху мократа трева.

Затвори входната врата и влезе в кухнята. Беше напазарувала на път за вилата, както винаги правеше. Ослуша се. Цареше пълна тишина.

„Лари сигурно още спи, както и тази мис Колман.“ Бе разбрала междувременно, че Джесика е нещо повече от секретарка, но не беше нейна работа какво става тук. Тя имаше грижата за реда и храната в

тази къща, а че семейство Фийлд живеят разделени, знаеше отдавна. Никога не вземаше нечия страна — нито на Лари, нито на госпожата. Но все пак се чувстваше по-привързана към Дъсти. „Та тя е толкова известна, всички я познават. И колко хора ми завиждаха, че работя за нея.“

Сложи кафето в машината и наля вода. Чарли доприпка в кухнята и разтърси козината си. После застана до вратата, готов за сутрешната разходка.

— Винаги, когато потрябваш, си зает, нали? — рече му Луси шеговито и му отвори.

Кафето бе вече готово. Тя седна и разгъна вестника. Изведнъж ръката ѝ потрепери, лицето ѝ пребледня. За секунда остана неподвижна, после скочи и се запуска тичешком надолу. Почука силно на спалнята.

— Господин Фийлд, събудете се! Случило се е нещо ужасно!

VIII

И двамата трепнаха. Бяха си легнали късно. Джесика се чувстваше уморена и никак не ѝ се искаше да става.

Лари пооправи косата си и седна. Луси вече хлопаше с две ръце по вратата.

— Какво, за Бога, се е случило, мисис Милър? Къщата ли гори?

— Елате бързо! Трябва да ви покажа нещо!

Джесика се протегна и се прозина широко.

— Но какво става? Кажете ми най-после!

Лари не обичаше сутрин да го будят по тревога.

— Жена ви... Господи, ужасно е!

Той скочи и грабна халата си. Джесика го гледаше стъписана.

— Прочетете сам — каза прислужницата с треперещ глас и му подаде вестника.

Лари го взе и прочете на един дъх текста с дебел шрифт. После погледна снимката под заглавието и разпозна лицето на Дъсти. Джесика забеляза ужасената му физиономия, скочи гола от леглото и застана до него.

„Намерен е трупът на Дъсти Фийлд. Кой е убиецът от Малибу?“

Ледени тръпки я побиха. Облегна се на рамото му. Трепереше цялата.

Той все още мълчеше, забил поглед в статията. Джесика взе белия си халат и го облече. Едва сега прочете съобщението на репортерите. Сякаш огромна буца заседна в гърлото ѝ. Лари пушна вестника и се взря в нея.

— Кучето на съседите намерило Дъсти мъртва на терасата и лаело толкова настоятелно, че привлякло вниманието им.

Журналистите са реагирали особено бързо. Трябва да се обличам. Полицията всеки момент ще бъде тук.

— Не си... не си го направил ти, нали? — запъна се Джесика.

— Когато бях там, Дъсти беше жива, и то как живееше само! Нищо не разбирам. Дойде ми като гръм от ясно небе. Просто не ми се вярва, че е мъртва.

Джесика продължаваше да трепери.

— Пише, че е била застреляна.

— Господи, кой е могъл да го направи! И защо е трябвало да я убива?

— Може би е грабеж. Някой е нахлул в къщата и Дъсти го е изненадала. Често се случва.

Лари прокара пръсти през косата си.

— Ако не беше ходил при нея снощи... Не можеш да премълчиш посещението си пред полицията. Вероятно ти си бил последният, който я е видял жива.

— Освен убиеца — допълни той. — Горката Дъсти! Наистина не съм й желал подобно нещо. Мисля, че ще имам проблеми.

Джесика гледаше босите си крака.

— Откакто се появих, животът ти се обърка.

Въпреки шока, Лари й се усмихна.

— Нямах нищо общо със случилото се. Мисля, че съдбата ни е предопределена. И Дъсти смяташе така.

— Ще се вдигне невероятен шум около историята. Велики Боже! Какво ли ще пишат по вестниците!

Чуха извънмяването на телефона.

— Полицаите не биха се обадили предварително — каза Лари. — Сигурно са първите журналисти. Отивам в банята. Страхувам се, че ни очаква напрегнат ден.

Джесика кимна. Все още не беше на себе си и цялата се тресеше. „Вероятно ще заподозрат Лари. Предполага се, че има причина да я убие. Но това е абсурдно! Ами ако ме е излъгал? В яда си е могъл...“ Не се осмели да довърши мисълта си. Опита се засега да не се впуска в догадки. Трябва да съм се побъркала, за да ми дойде подобно нещо на ум. „Не, Лари не би извършил убийство. Той е разумен човек, колкото и да е разгневен.“

На вратата отново се почука. Беше мисис Милър, все още бледа и ужасно развълнувана.

— На телефона е редакторът на местния вестник. Искан да говори с господин Фийлд.

— Лари не си е вкъщи за журналистите — отвърна Джесика. — Отпращайте ги. Нека първо да разговаря с полицията.

— Какво нещастие! — въздъхна госпожа Милър. — Красивата и млада госпожа Фийлд!

— Да, ужасно е!

Прислужницата излезе. Лари се появи и Джесика побърза към банята. Ръцете не й се подчиняваха, докато си миеше зъбите.

Телефонът звънеше непрекъснато. Луси Милър със зачервено от притеснение лице вареше кафе в кухнята. За малко да изпусне една чиния, когато чу поредното остро извъняване.

— За четвърти път се обаждат през последните двайсет минути. Не знам какво да правя. Мис Колман каза, че не искате да говорите с никого.

— Точно така — отвърна Лари. — Журналистите и без това след малко ще окупираат къщата.

— Но все някога ще трябва да се срещнете с тях.

Прислужницата остави телефона да звъни.

— Налейте ми кафе, Луси — Лари седна. — Преди да говоря с полицията, не искам да виждам никакви репортери.

— Мислите ли... мислите ли, че ще ви обвинят?

Тя напълни една чаша и му я подаде.

— Убеден съм.

— Не сте го направил, нали?

Лари стисна устни.

— Този въпрос чувам вече за втори път днес. Можете да бъдете спокойна, Луси, не съм убил жена си. Когато снощи й казвах „довиждане“ тя беше необикновено жизнена.

— Тогава кой може да е?

— Нямам представа — отвърна й кратко.

Джесика тъкмо се появи, облечена в джинси и бяла блуза, когато се позвъни на вратата. Луси отвори и видя двама господи. От километри се познаваше, че са криминални служители. Чарли лаеше непрекъснато. Тя го схока и го затвори.

— Ще трябва да почакаме малко, докато дойде.
Инспектор Гарет отново бе впери поглед в него.
— Не бързае.

Лари отиде в коридора и позвъни на адвоката си. Помоли го веднага да тръгне за Санта Моника. Междувременно той бе разбрал, какво се е случило, и обеща, че след двадесет минути ще пристигне.

Гарет не изпускаше Лари от очи.

— Ще трябва да почакаме.

— Кой друг в момента е в къщата? — попита лейтенантът.

— Прислужницата ми, госпожа Милър, и секретарката ми, госпожица Джесика Колман.

— Ще поговорим с двете дами — каза главният инспектор. — Извикайте първо прислужницата.

Лари отиде в кухнята. Луси го погледна тревожно.

— Криминалните служители искат да говорят с вас, мисис Милър.

Тя нервно избърса ръцете си, въпреки, че не бяха мокри.

— Ще ме разпитват ли?

— Така изглежда — отвърна ѝ Лари.

Луси излезе, а той отиде в кабинета си. Джесика седеше зад бюрото. Щом го видя, скочи разтревожена.

— Тук ли са още?

— Говорят с госпожа Милър.

— Господи! — възкликна отчаяна. — Значи ще разпитват и мен!

— Да. Искат да ти зададат някои въпроси.

— Какво ще им кажа? Какво за Бога?

— Истината, Джеси.

— Истината ли? Знаещ ли какво ще означава това? Ще бъде в твоя вреда, Лари. Ако отношенията ни бъдат разкрити публично, ще стане ясно това, което всички си мислят.

— Знам, но трябва да издържим. Адвокатът ще дойде всеки момент. Той ще ми помогне. По дяволите! Не съм я убил!

— Какво казват полицаите? Какво са открили?

Лари въздъхна тежко.

— Намерили са отпечатъците ми в стаята, в която е бил трупът ѝ. Джесика се усмихна нервно. Гласът ѝ звучеше почти истерично:

— Съвсем не е розово положението ти, Лари.

— Само да не изпускате нервите си. Много ясно е, че убиецът няма да остави доказателства за престъплението. Не е сложил визитната си картичка на тоалетката ѝ.

Джесика го прегърна.

— Ако те отведат? Ако те вкарат в предварителен арест?

— Не знам... — Лари я погали разсеяно.

— Значи наистина си заподозрян?

— Длъжни са да мислят така. Снощи, точно по това време съм бил на местопрестъплението. Но... хрумна ми нещо.

Тя се отдръпна от него.

— Какво се сети?

— Когато снощи си тръгнах, една кола спря пред къщата. Не се замислих. Беше ми напълно безразлично, какви други гости очаква Дъсти.

— Каза ли на полицаите?

— Още не, тъкмо сега се сетих.

— Можеш ли да си спомниш колата? Поне каква марка е?

— Беше тъмно. Видях само, че е светла на цвят — бяла или жълта.

— Не е достатъчно, но все пак е нещо. Поне можеш да докажеш, че не ти си бил последният ѝ посетител.

— Да докажа? — Лари горчиво се засмя. — Това изобщо не е доказателство. Могат да си помислят, че лъжа и се опитвам да се измъкна. За съжаление, пътят пред къщата е асфалтиран, няма да открият следи от колата.

— По дяволите! — изруга Джесика.

Лари сложи ръка на рамото ѝ.

— Не се страхувай за мен миличка. Нищо няма да ми се случи. Не могат да ме осъдят. Ще се разбере, че не съм аз.

— Но кога?

Около смъртта на Дъсти се вдигна голям шум в Холивуд и Ню Йорк. Разследванията продължаваха. Убиецът все още не бе открит, но Лари бе главният обвиняем в следствието, което беше сензационното на сезона. Босовете на филмовата продукция потриваха доволно ръце. Не бяха и помисляли за такава реклама. Пускаха старите филми на Дъсти,

а новите бързаха да обработят. Кината се изпълваха, а билетите се разпродаваха за часове. И телевизията не остана бездейна. Сериалите, в които главна героиня бе Дъсти Фийлд, веднага се повториха. Едно беше ясно на всички: Лари щеше да бъде осъден. Името му се отпечатваше с дебел шрифт във вестниците заедно с това на убитата му съпруга. Той бе отведен в предварителния арест, но адвокатът му издейства пускане под гаранция. Репортерите окупираха къщата му в Санта Моника. Но Лари не беше готов да разговаря с тях. Не бе искал да се прочуе по такъв начин. Чувстваше се неловко. Но въпреки, че отказваше да приеме журналисти, вестниците се изпълваха със статии за него и Дъсти, някои от които придружени със снимки. Репортерите не се уморяваха да публикуват нови пикантни истории. Стана ясно, че известната актриса не е била непорочна като ангел, за какъвто са я смятали. Но и Лари не остана незасегнат. Мисис Милър бе разкрила на разпита част от личния му живот. Беше казала, че веднъж след голяма свада Лари бил заплашвал госпожата. Обикновената женица, която изведнъж бе станала обект на журналистически интерес, не можеше да устои на изкушението да види името си във вестниците. Освен това, получи солидни суми за изказванията си. Интервюто и снимката ѝ бяха публикувани в един от най-тиражираните ежедневници в страната.

Естествено, след срещата си с журналистите Луси Милър не работеше повече във вилата. Лари и Джесика бяха потресени от предателството ѝ.

— Каква мръсница! — възкликна Джесика. — Изкарала ме е най-голямата прелъстителка, която от самото начало е станала причина за лошите ви отношения с Дъсти.

— Не се тревожи, забрави всичко. Знаеш, че репортерите са като хищници, надушили плячката си. Могат да те извисят до небесата и да те провалят. Така е навсякъде, не само в Щатите.

— Те те осъдиха, Лари, още преди да си застанал пред съда.

— Тези хора винаги взимат нечия страна. Макар, че не се поколебаха да очернят и името на Дъсти.

Двамата седяха във всекидневната. Транспарантите бяха спуснати. Чарли драскаше по вратата, но Лари го укроти. Дори и кучето не пускаше навън.

— Държа на теб, каквото и да се случи — каза Джесика и се отпусна в прегръдките му. — Когато всичко приключи, ще бъдем

свободни и ще можем да напуснем тази къща. Ако искаш, ще я продадем и ще купим друга.

— Наистина ли?

— Разбира се. Никога не съм я обичала.

— Но процесът продължава и кой знае как ще завърши.

— Не могат да те осъдят, без да си виновен. Не могат, Лари.

— Ще видим — рече той мрачно. — Всички улики са срещу мен: по време на убийството съм бил в жилището на Дъсти, а имам и мотиви да постъпя така. Как мислиш, че ще въздейства всичко това на съдебните заседатели?

— Адвокатът ще ти помогне, ще те измъкне от тази история. Невъзможно е да те осъдят само въз основа на улики.

Лари се взираше безмълвно в далечината. Запали си цигара, кой знае коя по ред за този ден.

Полицията прерови вилата на Дъсти и къщата в Санта Моника. Търсеха оръжието или друго доказателство, с което можеше да обвини Лари за извършител на престъплението.

Джесика се ужасяваше при мисълта, че кръгът около любимия ѝ все повече се затваря. Беше убедена, че е невинен, и въпреки това, се страхуваше. Всичко можеше да продължи седмици — мъчителни, жестоки седмици, през които не би се осмелила да се покаже сред обществото. Осъзнаваше, че ако чувствата им един към друг издържат това изпитание, щяха да останат такива завинаги.

Двамата се чувстваха като затворници в голямата красива къща. Репортерите чакаха неумолимо и щяха да чакат, докато не се докопат до Лари. Искаха да го интервюират, да разберат становището му. Джесика също нямаше смелостта да излезе. Журналистите щяха да се нахвърлят върху нея като глутница кучета и да я разкъсат. Тя представляваше не по-малък интерес. Доколкото се нуждаеха от хранителни продукти, поръчваха да им ги доставят вкъщи. Лари познаваше разносвача и го пускаше да влиза.

Бяха ужасни дни. Времето бе непоносимо горещо, без никакви изгледи за дъжд. Седяха в затъмнената стая и чакаха. Адвокатът идваше всеки път, когато научеше нещо ново за следствието. Неговото посещение внасяше малко разнообразие в скучното им ежедневие.

— Каква сензация щеше да бъде, ако откриех убиеца — каза той веднъж. — Тогава всички съмнения щяха да бъдат забравени, Лари. Но

откъде да започна? Не съм частен детектив? Полицията има къде големи възможности.

— Но те разследват само мен.

— Не — отвърна адвокатът. — Ти само си заподозрян. Още нищо не е доказано, а и скоро няма такива изгледи.

Лари бе разпитан още няколко пъти и полицейските служители обръщаха все повече внимание на уликите срещу него. Понякога си мислеше, че Дъсти умишлено е инсценирала всичко. Но после осъзнаваше, че не би планирала собствената си смърт. Живееше твърде интензивно и беше в разцвета си, а и следствените служби изключваха самоубийство.

Една нощ след подобен разпит той не можа да заспи. Лежаха мълчаливо с Джесика, потънали в размисли. Беше горещо, прозорците бяха отворени, но не се усещаше никакъв хлад.

— Искаш ли да се любим? — попита го Джесика, прилепила голото си тяло о неговото.

Ръцете ѝ го милваха нежно, спускайки се надолу към хълбоците му.

Лари я целуна. Но колкото и страстни да бяха милувките ѝ, колкото и силно да я желаше, тялото му не реагира. Усилията на Джесика се оказаха напразни. Тя усещаше изпепеляващия огън на възбудата в утробата си, но разбра, че тази нощ ще трябва да се откаже от миговете на свършена сладост.

— Съжалявам, скъпа... — промълви Лари тихо. — Толкова съжалявам! Не знам какво става с мен...

Джесика обърна лицето му към себе си и го накара да я погледне.

— На всеки се случва. Нищо не е станало. Съзнанието ти е заето с толкова проблеми. Не си спокоен, разбирам те. Но животът е пред нас, Лари.

— Искам да си щастлива с мен.

— Но аз съм щастлива, нали сме заедно.

— Не е същото. Изведнъж се почувствах като старец, напълно сломен.

— Не мисли за това, моля те. Всичко ще продължи, както досега, сигурна съм. Трябва само да имаме търпение. Тези проклети дни ще отминат, ще устоим на изпитанието на съдбата.

Тя стана, взе кутията цигари от нощното шкафче, запали две и му подаде едната. Лежаха в полумрака и пушеха мълчаливо. В гробна тишина! Сякаш се намираха на необитаем остров, изолирани от света, който бе настроен враждебно срещу тях. Но островът не съществуваше, и двамата знаеха това.

Джон Бърнс не беше от хората, които можеха да живеят спокойно с грях на съвестта. Мислеше, че ще се справи.

Твърде много мразеше Дъсти и твърде много я обичаше. С нейната смърт сякаш се освободи от чувствата си.

Онази вечер всичко бе изглеждало толкова просто. Всъщност, само я бе заплашил, с цел да я принуди да му се отдаде. Не издържаше повече без нея. Желалаше я, независимо как ще осъществи намеренията си. Но Дъсти беше като пустинна буря — неудържима и излязла извън нерви. Нападките ѝ бяха жестоки и груби, думите ѝ го караха безпределно да страда. Тя осъзнаваше, какво му причинява — беше се „специализирала“ в тези си действия. Джон се опита да я укроти, блъсна я на дивана и се хвърли върху нея. Тогава тя заби дългите си заострени нокти в лицето му, стана и се изсмя. Смееше, му се и отново го унижаваше с циничния си речник. Джон не издържа, гневът му надделя над разума и... стреля. Дъсти, която бе застанала с цигара в ръка пред вратата на терасата, падна като подсечена. Едва тогава Джон осъзна, какво бе извършил. В първия момент се стъписа, но постепенно се успокои и обмисли всичко със съвършено хладнокръвие. Избърса навсякъде, където се бе докосвал. Заличи всички следи. Това беше перфектно убийство, за което знаеше, че ще обвинят някого, който имаше мотиви за отмъщение. Бе видял при пристигането си тръгващата кола на Лари и сякаш още тогава в него бе започнал да зрее планът за ужасното престъпление. Тази жена демон Дъсти Фийлд нямаше да го измъчва повече.

Всичко се нареждаше отлично. Снимките бяха приключени и Джон съобщи в студиото, че иска отпуска. Щеше да я прекара в Мексико. Никой нямаше да го потърси, нито да се усъмни в него. Подозренията щяха да се стоварят върху Лари.

Първата седмица прекара добре. Научи от пресата за всички разследвания по случая, а също и че съпругът на Дъсти е в

предварителен арест. Нещата вървяха според предвижданията му. Лари можеше и да се измъкне някак, но съмненията нямаше да паднат върху него. Никой не знаеше, че е бил в интимни отношения с известната актриса.

Въпреки това, колкото повече време минаваше, и колкото повече вниманието на полицията се съсредоточаваше върху Лари, толкова по-жалък се чувстваше. „Може би съм допуснал грешка? Може би все пак нещо не съм догледал? И някой ден ще ме хванат?“ Но не от това се страхуваше Джон. Той беше чувствителна натура — с лабилна психика, емоционален и податлив. Освен това, бе възпитан според старите религиозни традиции. Истинският му страх беше от божието наказание. Убил бе човек, а това деяние беше от най-тежките грехове. Трябваше да плати за извършеното, рано или късно. Да живее в постоянен страх не беше по силите му. Не можа да спечели в тази неравна борба между съвестта и стремежа за оцеляване и единственият му шанс да се отърве от душевното страдание бе да се предаде.

Върна се в Лос Анжелис и отиде в полицията. Събра сили и призна греха си.

— Поне веднъж в живота си всеки има късмет — започна Ханк Гарет, когато посети Лари.

Разказа му накратко за признанието на Джон Бърнс.

— Вие сте свободен човек, освободен сте от всякакво подозрение. Намерихме убиеца на съпругата ви.

— Но защо? — попита недоумяващ Лари.

Джесика стоеше мълчаливо до него. Главният инспектор сви рамене. Междувременно бе извадил клечка за зъби от джоба си и бе започнал да я дъвче.

— Отказвам цигарите, нали разбирате — поясни той.

— Защо я е убил? — повтори Лари.

— Може би от любов, кой знае. Той я е обичал, а тя го е презирала. Понякога нещата са съвсем прости.

— Само заради отказа ѝ?

Ханк Гарет отново сви рамене.

— По-добре се консултирайте с психиатър. Той би ви обяснил по-добре. Отговорът на въпроса ви не е в моята компетентност.

Джесика се хвърли в прегръдките на Лари, щом главният инспектор затвори вратата след себе си.

— Сега всичко е минало. Всичко приключи! — извика радостно. — Какво щастие, че този Джон Бърнс си е признал!

— Още не мога да повярвам. Как е възможно? Горката, да умре по такъв нелеп начин!

Джесика не отвърна нищо. Разбираше, че въпреки всичко смъртта на Дъсти го е наранила. Можеха да отидат някъде далеч оттук. Бяха свободни и никой не беше в състояние да ги раздели.

Тази нощ Лари бе този, който започна любовната игра. Лежаха плътно един до друг в голямата френска спалня. Джесика усети топлите му силни ръце да обхващат гърдите ѝ, да се спускат надолу по ханша ѝ, стигайки до окосмения ѝ триъгълник. Трепна леко. Лари я целуна страстно и заслиза с устни към щръкналите ѝ зърна. После продължи към корема, докато всмука пулсиращата, овлажняла плът между бедрата ѝ. Пъргавият му език я накара да се разтресе от желание.

Лари не бързаше. Проникна бавно в нея, а после с дълбоки мощни тласъци я потопа в морето на сладостта. Джесика отметна назад главата си и разцепи тишината със силен екстатичен вик, когато заедно изживяха разтърсващ оргазъм...

Тази беше най-романтичната им нощ, изпълнена с нежност и любов — нощ, която щеше да остане завинаги в съзнанието им. Бяха се сблизжили още повече, а обичта им като че ли растеше с всеки изминал ден. Едно беше сигурно: бракът никога нямаше да им омръзне, независимо от сексуалните им отношения.

На сутринта, когато Лари се събуди, Джесика вече бе станала и приготвяше закуската. Телефонът звънеше, както и през целия вчерашен ден. Не му обръщаше внимание. Знаеше, че все някога Лари трябваше да разговаря с журналистите, но във всеки случай не и преди закуска. Искаше да го изненада, като му я поднесе в леглото. Когато се качи в спалнята, той я посрещна с усмивка. Целуна я и пое подноса.

— Ден, който започва така, няма да е лош.

Джесика съблече халата си и се мушна отново в постелята. Закусваха и правеха план на бъдещето.

— Ще предложи къщата на някой посредник за продан — каза Лари. — Нека си купим друга, някъде, където ти искаш, и да живеем без спомени.

— Чудесно! Никога не съм харесвала тази вила.

Телефонът отново иззвъня. Лари остави кафето си.

— Ще го вдигна.

Джесика отметна косата си и се засмя.

— Страхуваш се, че си пропуснал нещо ли?

— Не знам. Но на този свят има не само журналисти.

— Добре, да не си сложил телефон в спалнята си. Има моменти, когато не бих желала да ни безпокоят.

Той скочи от леглото и облече халата си.

— Връщам се веднага, мила.

Джесика остави подноса на пода и се облегна доволно. Слънчевите лъчи нахлуваха през прозореца. Някъде пееха птички. Денят обещавахе да бъде прекрасен. Лари се върна и тя разбра по очите му, че носи добри новини.

— Кой беше?

— Ричард Чандлър. Искан да купи сценария ми, колкото се може по-бързо.

— Мислех, че най-после ще напишеш мечтаната творба?

— И това ще стане, скъпа. Вече го обсъдих с Ричард. Времето е пред мен и съм сигурен, че ще излезе добър филм. Та нали имам до себе си муза, която така ме вдъхновява...

— Фантастично! — възкликна Джесика не само по повод на бъдещия сценарий.

Лари изхлузи халата си и в следващия миг тя се оказа отново в обятията му...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.